

"His Royal Highness desires me to express to Mr. Swaminatha Aiyar his best thanks" Sir Francis (now Lord) Knollys.

Vol. XVIII.]

SEPTEMBER 1910.

[No. 6.

வேளாள காகிதப் பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, ரூ. 2 அணு.
பண்டிய பிரதி, 6 அணு.

சுத்தா விலை விபரம்.
ஒரு வருஷத்திற்கு ரூ. 4.
இறுமாசுக்கு ரூ. 2-2.

அறிவைப் பாவச்

செய்வதற்கான

மதித்தரத்

தமிழ்ப் பத்திரிகை.

DEVOTED TO PRACTICAL TRUTH AND KNOWLEDGE.

அறிவுடையாரெல்லாமுடையாரறிவிலா
சென்றுடையாரெல்லாம்—திருக்குறள்.

A POPULAR NEW REVIEW
AND TAMIL MONTHLY,
ESTD. MAY, 1892.

{ கற்க கடற்க கற்பவை கற்றபி
விற்க வதற்குத் தக.—திருக்குறள் }

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS.
ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

CONTENTS.

PAGE.

அட்டவணை.

பக்கம்.

1. Tirukkural—The Essence of Truth.—The "Valluvar's Bequest." ... 153
2. "Mystic Balliance" at Tiruvalluvar's ... 160
3. Easy Lessons in Economics—IV. (By T. C. Venkataramana Iyer) ... 161
4. Some Milestones in the Path of Yoga. Or The Naga-patnam Yogi and the Yoga-Bhumi-kas ... 163
5. Sivayoga-Deepika, Chapter III. First Part, Ashtavadi-mna Siddhi—By Sri Sadastva Yogi-dra ... 169
6. Kaunaki—A Social Drama—By N. C. Gopala-krishnan ... 172
7. Upanishad-artha Deepika: V. Advayadharma-kopani-shad—By M. K. Narayanasawmy Iyer. ... 175
8. On the necessity of Mental Training even for Physical Culture ... 179
9. On Disease or Sickness—By T. S. Thyagaraja Gnanidhar ... 182

1. "வள்ளுரங் கைப்பு" எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்றது, ... 154
2. "திருவள்ளு" ... 160
3. குடிவாழ்க்கை (T.C. வெங்கடராமன் அய்யர்) 161
4. "நாகபட்டணம் யோகி"யும் ... 163
5. யோக-புத்திரங்கள், ... 169
6. சிவாயுசுந்தரி அஷ்டாங்க யோகம் ... 172
7. உபநிஷதத்தின் தீயவை—V அஷ்டாங்க யோகம்—(மு. கோ. காரையணன், வாரிசு) ... 175
8. தேவப்பயிற்சிக்கும் மனப்பயிற்சிக்கும் வேறுபாடு ... 179
9. நோய், (டி. எஸ். தியாகராஜாணியார்) ... 182

"Our Theism is the Purification of the Human Mind"—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons. PUBLISHED BY THE SECRETARY, DIFFUSION OF KNOWLEDGE AGENCY, [Minimum Subscription Rs. 5.

Overland 8 Annas extra.] Lalitalaya, Mylapore, Madras, S. [Overland 8 Annas extra.

For the Viveka Chintamani Publishing Committee.

Thin Paper Edition for the people. (Copyright Registered) [Subscription Price: Yearly Rs. 4.

Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe.—Sri.

All Rights Reserved.

THE VIVEKA CHINTAMANI.

ESTABLISHED 1892.

The Oldest and the Best Tamil Monthly: Yearly Rs. 4.

Thick Paper Edition Rs. 5. in Advance.

Subscriptions registered by Volume only and cannot be discontinued in the middle of a Volume.

EDITOR

LALITALAYA, MYLAPORE.

C. V. Swaminatha Aiyar.

Madras, 8. Sept. 1910.

விவேகசிந்தாமணி.

வருஷசந்தா ரூ. 4, வாலியம் கணக்காகவே சந்தா பதிவுசெய்யப்பட்டு.

விவேகசிந்தாமணிக்கு கமிட்டி விண்ணப்பம்.

ஆரிய சகோதரர்களே! விவேகசிந்தாமணி, இப்பொழுது மாதந்தோறும் ஒழுங்காக வெளியாகி வருகிறது. ஸாதாரண வருஷ முதல் மிகவும் அருமையான விஷயங்களைல்லாம் வெளியாகிவருகின்றன. வித்தர்கள் ஸாதாரண, யோகம், பத்தி, ஞானம் முதலான ஸாதாரணமான உபநிஷத் வாக்கியார்த்தம் இவை வெளியாகிவருகின்றன. விவேகசிந்தாமணி பென்ற பெயர்க்கேற்றப்படி, இதில் விவேகத்தை விளைவிக்கக்கூடிய அற்புத விஷயங்கள் நிறைந்திருக்கும். இங்காலத்துக்கேற்றப்படி தேசாபிமானம், பாஷாநுரூபம், ரீதி போதம், வேதாந்த சாரம், சந்தை விதேச சரித்திரங்கள், மற்றாத்மாக்களின் அமிருத வசனங்கள் பகவான் அர்ச்சுனனுக்குப் போதித்த கித்தியானுகூல ஸாதவாங்கன், அப்போதப்போது நடக்கும் விஷயங்கள், ஆரிய இவைகள் அடங்கப்பெற்றுச் செந்தமிழ் நடைபில் எழுதப்பட்டுத் தமிழ் நாடெல்லாம் துவலித்துவருகிறது. இம்மாதார்த்தப் பத்திரிகைக்கு ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாரராகச்சேர்வதுடன் தங்கள் நேசர்களுக்கும் காட்டி அவர்களுக்கும் வாங்கும்படிசெய்து ஆதரித்து வரக்கோருகிறோம். மனிதர்களுக்கு உபயும்வழிகாட்டி அவர்களைக் கடைக்கேற்றச் செய்யும் உண்மையான ஸத்தருநலப்போல விவேகசிந்தாமணிவை வாசிப்பவர்களுக்கு அது உற்றவிடத் துதலியாய் தின்று விவேகத்தை வளர்க்கும் குருவாய்த்தோற்று மென்பதற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. பத்திரிகையை முழுதும் படித்துக் கைவியாப்பக் காரர்களாய்ச் சேரவும், இதரர்க்களையும் அப்படியே சேருப்படி செய்பவம் சேட்டுக்கொள்கிறோம். இப்பத்திரிகையை வாங்கி வாசிப்போர் இசபா சாதனங்களிரண்டுங் தேற்றி பெறு வாழ்வெய்துவர். சன்மர்க்க சாதனமான பத்திரிகையென்றும் விவேக சிறுத்திற்கின்றிபமையாததென்றும் அனைவர் அனை ஆதரித்துக் கொண்டாடிவருகிறார்கள். பத்திரிகாரியருக்கும் பத்திரிகைக்கும் அப்பந்தச் சம்பெனி முழுக்கிப் போனதில் சேர்ந்த பெரு நஷ்டத்தால் செலவுக்குவேண்டிய அளவே சாபிசுக்கிடப்படுவதால் வேண்டுகோள் உடனே யெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

1910ஆம் ஏப்ரல் - மே முதல் 18-வது வால்யம் ஆரம்பம்.

சி. வி. ஸ்வாமிநாதய்யர்.

எம். கே. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி-ஏ., பி-எல்.

பத்திராசிரியர்.

விவேகசிந்தாமணிக்கமிட்டி காரியதரிசி.

ஐயா,

ORDER FORM.

Please enrol me as a Subscriber and send the Vivekachintamani by V. P. P. for a year's subscription, viz, Rs. 4-1-0.

ஐயா, விவேகசிந்தாமணிக்கு என்னையும் ஒரு சந்தாதாரராகச் சேர்த்துக்கொண்டு முதல் சஞ்சிகையை ஒரு வருஷ சந்தா ரூபா 4-1-க்கு V. P. P. மூலமாக அனுப்பக் கோருகிறேன். தவறாமல் உபாலாபீஸில் பணம் கட்டும் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

பேர், தெரழில், ஊர் எல்லாம், போஸ்ட் இவைகளை கண்டெழுதவும்.

தனியாகி ஒற்றைச்சஞ்சிகையானால், அது 10, இரட்டை சஞ்சிகையானால் அது 10 உலுப்பவும்.

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: லும் தத்ஸத்.]

[God is Love: Knowledge is Power: Aum.

ஸத்யமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATI.

புத்தகம். 18.] 1910 லு ஸெப்டம்பர், சாதாரண லு புரட்டாசி [சஞ்சிகை. 6.

* TIRUKKURAL=THE ESSENCE OF TRUTH.]

.The "Valluvar's Bequest."

"This world is no blot for us
Nor blank; it means intensely and means good.
To know its meaning is my meat and drink."—Browning.

"I have meat to eat that you know not of."—Jesus Christ.

* தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள்; பரிமேலழகருரையுடன், செத்தமிழ்ப் பத்திராகிரியர் மூ. இராகவையங்கரால் பார்க்கையிடப்பெற்ற மதுரை விவேகபாத முத்திராசாலையில் பதிப் பிக்கப்பெற்றது. "பாக்கெட் எடிஷன்" வினா ரூபா 1.

“வள்ளுவனார் வைப்பு”

எனச் சிறப்புப்பெயரெய்திய

திருக்குறளியல்.

குருவணக்கம்.

“அருவெயுருவும் உருவெயருவாமத்
திருவுருவானது ஸீகுருவாம்.”

—மாயாண்டிச்சித்தன்.

“பிதற்று முணர்வை யறுத்துப் பிரபஞ்ச
விதம்ப முணர்வதே வீடு.”—ஓளவைகுறள்.

“உலகியல் கூறிப் போருளிது வென்ற
வள்ளுவன் தனக்கு வளர்கவிப் புலவர்முன்
முதற்கவி பாடிய முக்கட் பெருமான்”

தன்னிய லாகியும் தானவ னாகியும்
மின்னிய லால்மா முனிவர் மணப்புகுந்
தொன்றிய சீர்மையை உன்னுற வுணர்ந்தார்
நன்றுந் திதுவென நயந்துகொண் டாரும்
மன்றி லாடுமோர் மாயவன் கூத்தை
அறம்பொரு, ளின்ப மெனலே பகுத்து
அப்பாலுக் கப்பாலாம் அத்தனைக் காட்டி
அவனையே உலகுக்கு ஆதியாக் கொண்டு—

(1) “அகர முதல வேத்தேல்லாம்; ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு”—எனத்

திருக்குறள் பாடிய தெய்வப் புலமைத்
திருவன் னுவனார் பொன்னடி சரணம்
புகுந்து நின்றனம் போற்றி போற்றியெனவே.

முதலேழுத்தோதிய ஈலின்பெருமை.

இப்பெருந் தகையார் இன்னிசைக் குறளால்
ஓதிய தமிழிற்கு, உண்மையி லெழுந்த உள்
ளறிவாலே உரையிடத்தானும் உரிமைபூண்
டவப் பரிமேலழகர் உரையிதுவாமே: “எழு
த்துக்களெல்லாம் அகரமாகிய முதலினையுடையன; அதுபோல உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதல்
யுடைத்து.”

துன்பொருளைக் கூறும் நூல்களுக்கெல்லாம்
எழுத்து ஆதாரம்; அந்த எழுத்துக்களுக்கெல்
லாம் முதலாயுள்ளது அகரமாகிய உயிர் முத
லெழுத்து. அவ்வுயிர் முதலெழுத்தும் உண்
மையில் ஸ்வரமாத் திரமானதே. ஆதலால் ஸ்வ
கலைகளுக்கும் உலகியலுணர்ந்தும் வேதசாஸ்
திர முதலிய நூல்களுக்கும் ஆதியாயுள்ளது
பிரணவத்தின் முதல்மாத் திரையாம் அகரத்
தின் ஸ்வரூபமான ஸ்வரமே, பிரணவ முதல்
மாத் திரையான இந்த ‘ஸ்வரம்’ தானே ராததத்
துவத்திற்பிறந்த சப்ததன்மாத் திரையென்று
தத்துவ தரிசனத்தில் தானேவிளங்கும். இது
உவமானம். லிஃதேபோல் உவமேயத்திலும்
பொருந்தும். நூல்களுக்கெல்லாம் எழுத்துக்கள்
ஆதாரமா யிருப்பதுபோல், உயிர்களுக்கெல்
லாம் உலகம் ஆதாரமாம். அந்த உலகுக்கெல்
லாம் ஆதாரமாய் அகரத்தைப்போல் எல்லா
வற்றிலும் வியாபித்து அந்தர்யாமியா யிருந்து
கொண்டு அவற்றை விளங்கச்செய்வது ஆதிபக
வன். “ஸ்வரம் விஷ்ணுமயம் ஐகத்”—என்று
சுருகிவாக்கியமு மிருப்பதாலே, உலகுக்கெல்
லாம் ஆதிமுதற்காரணமாயிருப்பது “ஆதிபக
வன்.” இந்த ஆதிபகவனை “Logos” என்றும்
“Word” என்றும் யேசுவரிப்பட்ட “ஜான்”
என்றும் யோகசித்தர் ஒகியிருக்கிறார். அஃ
தொன்றையேதான் விஷ்ணுவென்றும் ஹரி
யென்றும் ஒகியுள்ளார் சித்தாந்த வழிப்பற்றிய
நம் யோகசித்தர். ஏனெனில் ‘அப்பர்’ ஸ்வாமி
கள் தேவாரத்தில்,

“எரியலால் உருவமில்லை ஏறலாலேறவில்லை, கரி
யலாற் போர்க்கைவில்லை காண்தகு சோதியார்க்கு,
பிரிவினாத் தேவர்குடிப் பெருந்தகை பிரானென்
தேத்தும், ஹரியலால் தேவியில்லை ஐயனை யாற
னர்க்கே”

என்று பாடியிருப்பதால் சகுனம் நிற்குண
மிரண்டு மொன்றேயன்றி யிரண்டல்ல வென்
பது தானே பேற்படும்.

“ஸ்த்யம் வத்” என்று வேதம் ஓதியதுபோல், உலகவழிபற்றி நின்று உண்மையை உள்படி யுரைப்பதே “கடவுள் வாழ்த்து” என்றும், † திரிகரணசத்தியே திரிமலர்ந்தது ஸ்ரீகுருநாகசினம் அளிக்கும் என்றும், சகஜனாம்ப பெருங் கொள்கையை மேற்கொண்டபுற்றிய திருக்குறளின் அருமை பெருமையை, அவ்வளவற்றார் காலடித்துசியும் பெருத யானே எடுத்துரைக்க வல்லேன்! ஆயினும் அவர் திருவடித்துசி தலைமிசைப்படிந்த தோர் திவ்யகாரணமலிமையால், அவர் காலடிசரணய்க் கண்டதை யுண்டு விண்ணோசெய்ப்க் கற்பகவிராயகர் காப்பதுவேண்டிக் ‡ கரைந்து நிற்போமே.

முதலெழுத்தோதுதல்.

“தாயேவோலை தயவுடை சுந்தரி
நாயேனைமலை நயமுடன் கூடியே
வாயேனுனர்குள் ‘அவறியா தென்னென்று
மாயேநீ மறைந்துபின் வலைவந்தோதினை.”

உயிருக்கெல்லாம் முதலாயும் ஆதிகாரணமாயுமுள்ள லிந்த அகாரத்தை (பிரணவத்தின் முதல் மாதிரையை) ஒதுதல்ரானே வேதமோதலாம். வேதங்கள் எல்லாம் ஸ்வர மாத்ரையானபடியால்தான் அவைகளை “எட்டில் எழுதிவைத்தல் ஒண்ணு” என்று ஏற்பட்டது.

“கூட்டுக் குறியுக் கட்டலர் காரண
மேட்டின்புத்தி ‘வெழுதிவைத்தென்பயன்!’
என்றார் திருமுல் நாயனாரும்!

“எட்டின் புறத்திலெழுதிவைத்தென்பயன்” என்ற அந்த முதலெழுத்து ஓதற்பாலதேயன்றி எழுதற்பாலதல்ல! எழுத்துக்களுக்குக் கெல்லாம் முதலாகவுள்ள அகார மாத்ரை ஸ்வரரூபமான ஸ்வரமும், நாத தத்துவத்தில் தர்னை யடங்கும்.

“பூத முதலாகவே நாசபரியத்தும் பொய்யென்றேனைக் காட்டியென்” தற்போதத்தை யாட்டியழித்துப் பின், அந்தப் “போதத்துள் நலிவாக அடியி றுமில்லாத போதபூரணவெளிக்குள் ஏதுமற நிலென்றுபாயமாய் வைத்து, நினைவொஞ்செய் வல்லசித்தாம், இன்ப உருவைத்தந்த அன்றையே” சாட்சியாச் சொல்கிறேன், ஸத்திய மிதவென்றே “உணர்க உணர் விலார்.” ஊனுணர்விலா தொழித்த உத்தமர்தம் சித்தத்துள் பிரகாசிக்கும் நஹராகாச வெளியில் நாம் தேவிசாஷிபாகச் சொன்னது ஸத்தியமென்றே யுணர்ந்துய்வாராக.

“வேதம் அனாதி”யென்பதன் பொருள்.

இப்படியாக, எட்டிலெழுதப்பெறும் எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் முதலாக (முலகாரணமாக) உள்ள அகாரமும் (ஸ்வரமாத்ரையான நாததத்துவமும்) கட்டுந் தின்ற கடவுளை யுணர்ந்தும் வேதம் குருமுக்மாக ஓதத்தக்கதேயன்றி எழுத்துமுலமா யறியத்தக்கதல்ல. இதுகாரணம் பற்றியே “வேதம் அனாதி” பென்று பேர்பெற்றுள்ளது. “மோக்ஷமுல” என்றுபேர்புனைந்து கொண்ட (Professor Max Muller) வேதங்களை யெல்லாம் பொழிபெயர்க்கிறென்குன்று அச்சிட்டு முடித்தக் கடைசியில், அதன்பொருள் இன்ன தென்பதை யறியமாட்டாதவராய் “வேத மந்திரங்களெல்லாம்” வெறும் குப்பைகளாக்களையன்றிப் பின்னர் வேறென்றுமில்லையென்று தத்தலையறியாத வேதத்தின் பொருளறியாது மயங்கித்தியங்கி யேதோ அவர்தந்த கல்விக்குச் சரியாகத் தோன்றியதை யெழுதிவைத்துவிட்டுப் போனார். அதைச் சொல்லிக்கொண்டு அனேகர் வேதத்தைப் பழித்து வேதமந்திரங்களை யிசுழ்ந்து “கன்னு பின்னு” வென்று எழுதிய்ச்சிட்டுத் தாமும் கெட்டுப் பிறரையும் கெடுமதிக்காளாக்கி வருகிறார்கள்.

† Compare: Emerson's Dietum. “Our Theism is the purification of the human mind” which stands as a motto of the Vivekachintamani.

‡ உணர்கரைந்தாரை உள்ளபடி காப்பவரானதால் ‘கரைந்து நிற்போமே’ என்றதனுண்மை யுணர்க.

கற்றதனாலாய பயன்.

* இதை யறிந்தே பெம்பெருமான் திருவன் றுநாயனார் அடுத்த குறளை மெய்க்கெல்லாம் முதலெழுத்தான ககாரங்கொண்டு துவக்கிக்

(2) “கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவ னற்றார் தொழாஅ ரெனின்”.

[எல்லா நூல்களையும் கற்றவர்க்கு அக்கல்வி யறிவானாயபயன்யாது, மெய்புணர் வினைபுடையானது தாங்களேத்தொழாராயின்?—பரிமேலழகருரை.]

நாதமுங்கடந்து நாதாந்த வெட்டவெளியாய் நிற்குமென் அருட்தாய் அருள்பெற்று ஞானப் பாலுண்டே கடவுளைத்தொழுது பிறப்பறுக்கவல்லாரே “கற்றதனாலாய பயன்” பெற்றார். மற்றவர் கற்றகல்விவினாலாயபயன் ஒன் றுமில்லை யென்க. “மோகக்மூலரை” ப்போல் கற்றுவல்ல கசடர் உலகில் மிகுதிபற்றியே, அவரால் உலகத் தார் கெட்டுப்போகாதபடி, இந்தக் குறையும் கடவுள் வாழ்த்தாகக் கூறினார்.

பொய்யைத்தள்ளி பெய்யைத்தழுவதற் பயன்.

முதற்குறவால் மெய்யைச் சொல்லி யீரன் டாக்குறவினால் பொய்யைத் தள்ளினார். விவேகன் பொய்யைத்தள்ளி மெய்யைத் தழுவவுகி னுண்டாகும் பயனை மூன்றாவது குறளில் எடுத்துரைக்கிறார்.

(3) “மலர்மிசை யேகினுன் மானடி சேர்ந் நிலமிசை நீவொழ்வார்.” [கார்

மலர்மிசை அன்பினால் நீனைவாரது உள்ளக் கமலத்தின் கண் அவர் நீனைந்த வடிவோடு வினாந்து சேரலின் “மலர்மிசை யேகினுன்” என்று கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயர் வந்தது.

அவனுடைய மாட்சிமையப்பட்ட அடிக்கைச்சேர்ந்தார் “நிலமிசை நீவொழ்வார்”—விடுபெற்று நிலமிசை நித்திய வாழ்வெய்துவார்.

“ஆதியாய் நீன்ற அறிவு.”

இம்மூன்று குறட்பாக்களின் கருத்தைச் சுருக்கி ஓவையார் ஒருகுறளில் “பிறப்பினிகை” யுணர்த்துவான் முதலில் உண்மையை ஒகியிருக்கிறார். அது இது:—

“ஆதியாய் நீன்ற வறிவு முதலெழுத் தோதிய நூலின் பயன்.”

எட்டில் எழுதப்பெறும் நூல்களுக்கெல்லாம் ஆதியாய் (மூலகாரணமாய்) உள்ளது எழுத்துக்கள். எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் முதலாய் (மூலகாரணமாய்) உள்ளது அகாரம் (ஸ்வரம்). அந்த முதலெழுத்துத்தானே பிரணவத்தின் முதல் மாத்திரை. எல்லாவெழுத்துக் களுக்கும் (அவை மூலமாய் எல்லா நூல்களுக்கும்), எழுதப்பெறுது காட்டுக்குறி (சின் முத்திரை) யானதாக நிற்கும் பிரணவத்திற்கும் முதலாய் நிற்கும் பிரணவ நாதத்தின் ஸ்வரமா த்ரமாயுள்ள இந்த முதலெழுத்தோதிய நூலின் (வேதத்தின்) பயன் “ஆதியாய் நீன்ற அறிவு”. இந்த “ஆதிபாய் நீன்ற அறிவு” தலைப் பெறுதலே “கற்றதனாலாய பயன்”. ஏனெனில் ஆதிபாசகத்தியின் உணர்வு (சரிசனம்) இன்ன அருட்பேரில்லையார்; அருட்பேரில்லாவிடத்து “வாலறிவன் நற்றான்றொழுது” லும் இல்லையாம். இதனுலே “கற்றதனாலாயபயன்” சித்தசத்தியின் அருட்பேறு பெறுதலென்றும், அந்த அருட்பேற்றினால் “மலர்மிசை யேகினுன் மானடி சேர்ந் தார்” நிலமிசை கைவல்லசித்திபெற்று நித்திய வாழ்வெய்துவாரென்றும் கொள்ளத்தக்கது.

* Compare the following quotation from Max Muller by a Rev. Father of the Church of Rome in a red pamphlet which has caused much pain to Hindus in Ceylon: “Still it cannot be denied that the sacred books of the East are full of rubbish, and that the same stream which carries down fragments of pure gold carries also sand and mud and much that is dead and offensive.”—(Preface to the Sacred Books of the East.)

இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கணம்.

இம்முன்று குறங்களினாலும் லக்ஷியங்கூறி, இனி “லக்ஷியங்கண்டதற் கிலக்கண மியம்புகிறார்.”

“முனிமானஸ ஹம்விகாபை நம:” என்றும், “பக்தமானஸ ஹம்விகாபை நம:” என்றும் கூறியுள்ள இரகவிய நாமங்களின் லக்ஷியத்திற்கேற்க, “அன்பால் நினைந்தவர் உள்ளக்கமலத்தின் கண் அவர் நினைந்தவடிவோடு விரைந்து சேரலின்” “மலர்மிசை ஏகினுள்” என்று லக்ஷியம் கொண்டு சிறப்புக்கூறிய கடவுளின் லக்ஷணங்கூறக்கூறி, நித்திய, நிர்மல, நிஷ்கள, நிராலம்பமான நிக்ஞுணக் கடவுள் லிருதயகமலத்தின் கண்ணையுள்ள தவராசாசத்தில் “ஏகினுள்” — புகுந்தாகவும், அவனுடைய அனந்தகுண நித்திய கலியாணங்களைக் கூறுகிறார்.

“வேண்டேல் வேண்டாமை யிலான்.”

(1) “வேண்டிதல் வேண்டாமை யிலாண்டி சேர்கியாண்டு மிடுப்பை யில்.” [தாரக்

நிஷ்கள நிர்க்ஞுணக்கடவுள், அன்பெற்றாரை யனுக்கெக்கேவெட்டி, சுகளவுடைய, அவர் லிருதய கமலத்தினுள்ள தவராசாசத்திற் புகுந்து திருவுருக்கொண்டு தோன்றினாலும், அவருக்கு “வேண்டேல் வேண்டாமை” இல்லை. ஏனெனில், அவர் “எவ்வகாரண பூதாசக்தியான தேவியின் பாங்காயிருந்தலினாலே பெண்க.

நிக்ஞுண ப்ரஸ் மத்தையேயன்றி சகுண ப்ரஹ்மத்தை ஆசிரித்து “அவன் அடிசேர்ந்தார்க்கு” (சித்திபெற்றார்க்கு) “எக்காலத்தும் பிற வித்துன்பங்கள் உண்டாகா” என்று அனுபூதியுடைத்தலையே கடவுள் வாழ்த்தாகக்கொண்டு சொல்கிறார்.

“இருவினை நேரொப்பு.”

முன்று நான்காவது குறங்களினால் ஸஹஜா னுபவம், ஸ்வானுபவ மிரண்டையும் சொல்லி, இந்நான்கு குறளில் “அணைந்தோர் தன்மை” கூறுகிறார்.

“இருவினை நேரொப்பு வின்னருட் சக்தி குருவென வந்து குணம்பல காட்டித் தருமென ஞானத்தாற் தன்செய லற்றற் திரிமலர் தீர்த்து சிவனவ னுமே.”

என்றோதியுள்ள திருமந்திரோப தேசப்படிச் “சிவனவனு” “இறைவன்” மெய்ப்பமை சேர்ந்தபுகழை விரும்பினோரிடத்து, மயக்கத்தைத் தரும் “இருவினையுஞ் சேரா” என்பது 5-வது குறளின் கருத்தாம். அது இது:—

(5) “இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன் பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.”

இதனால் “அணைந்தோர் தன்மை” கூறி அடுத்த 6-வது குறளில், அவரையடைந்து அவர் ஒழுக்க நெறியின் வருவாது நின்றவர்” நாமும் “நீடு வாழ்வார்” — பிறப்பறுத்து எக்காலத்தும் ஒரே தன்மையாய் வாழ்வார் என்று கூறி, —

(6) “பொறிவாயி லீந்தலித்தான் பொய்நீ ரொ நெறியின்றார் நீடு வாழ்வார்” [மூக்க

என்று அதையே கடவுள் வாழ்த்தாக அப்ப பணஞ்செய்கிறார்” ஏனெனில், கடவுள் தன்னை யடுத்தார் வசத்தினாலாதலாலும், அவர்கள் தம்மைப்படுத்து அறவழி நின்றாரை ஆசிரிப்பவராயிருந்தலினாலும் என்க. “தில்லை வாழ்த்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியன்” என்று பகவான் தானே அடியெடுத்துக் கொடுத்ததையும் உள்ளாய்ந்து உணர்க.

“மனக்கலலை மாற்றவழி.”

இதனால் விஜ்ஞானகலருக்கு அறிவிந்துன்ப நீக்கம் சித்திக்கும் உபாயங்கூறி, அவ்வளவு பரிபக்குவம் சித்திக்கப்பெறுது, “மனக்கலலை” மட்டும் தீர்த்தால் போதுமென்னும், பிரளயாகலரான ஜீவன்களுக்கு, அத்துன்பத்திற்கும் வழியும் கடவுளை யடைதலே பென்றுவற்புறுத்திக் கூறுவான், —

(7) “தனக்குவமை யில்லாதான் தான்சேர்ந்தா மனக்கலலை மாற்ற வரிது” [நக் கல்லால் என்கிறார்.

உலகத்தார் துன்பர் துடைத்தல்வழி புகட்டுதல், இதுவும் கடவுள் வாழ்த்தேபோம்.

“தர்மம் சர.”

பிறகு 8-வது குறளில் “தர்மம்சர” என்னும் வேதவாக்கை யனுசரித்து அறத்தைப் பிரித்து ஸம்ஸார ஸாஹரத்தில் விழும் துழலும் சகலஜீவன்களுக்கு அறவழியைச் சிறப்பித்துக் கூறுவான்,—

(8) “அறவாழியந்தணன் தான்சேர்ந்தார் கல்வாற் பிறவாழி நீந்த லறிது.”

என்று கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகிறார். ஏனெனில் “தர்மம் சர” என்னும் வேதவாக்கையனுஷ்டிப்போர் குருசேவை பெற்றுப்பயத் தன்னாலே அருகராவர்.

“அறவாழியேயது குருவாழியாம்
மறவாழி யெல்லாம் பிறவாழி யாம்
அறவாழி யேதனி வறிகடந் தால்
அறவாழி யேகுரு எதிர்ப்படு வார்.”*

“வணங்காத்தலை” “காணுக்கண்.”

அறத்தைச் சொல்லிப் பின் “தீவினை விட்டிடல் பொருள்” என்று ஓளவையார் ஓதிய “அர்த்தம்” என்னும் பொருட் பகுதியைப் பொருந்தப் பொருத்தி யதையும் கடவுளை வழிபடுதற்கானதோர் வழியாடுதல்பதை எற்புறுத்துவான்,

(9) “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யென்றனை வணங்காத் தலை.” [குணத்தான் என்றோதலானர்.

அஷ்டகுண கலியாணரான கடவுளை வணங்காத் தலைகள், காணுக்கண் கேளாச்செவிபோல், பயனிலாதவனாம்—என்றார்.

“என்சாணுடம்புக்கும் சிரஸே பிரதான” மாதலால், சகலவடிவினரான ஜீவர்களின் கடவுளைவணங்கா (அதாவது, தீவினையிட்டு தர்மத்தை யதுசரித்து ஒழுகாத) தலை, (உடம்பு, ஜன்மம்) பிரயோசனமற்றதா மென்றபடி. அறவாழியின்மேற்கும்கவும் பக்குவம் போதாது பொருளிட்டிலேயே கருத்தாயிருப்பவர் உபயும்பொரு

ட்டு அஷ்டடைசுவரியங்களுக்கும் இருப்பிடமாய் அனந்தகுண கலியாணராயிருக்கும் சகலவடிவினரான “என்குணத்தான் தானே” வணங்காத் தலையானது “காணுக்கண்போல்” இருந்தும்பயனில்லை யென்றார். “உடம்பினைப்பெற்ற பயன்” சித்திபெறுமையால் “குணமில்” என்றார்.

“உடம்பின் பயன்.”

“உடம்பின் பயன்” என்ன வெனிலோ, ஓளவை தம் குறளிற் சொல்லக்கேண்டின்:—

“உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவ தெல்லாம்
உடம்பினி லுத்தமனைக் காண்.”

7, 8, 9-வதாகிய மேற்கண்ட மூன்றுபாட்டுக்களாலும் “கடவுளை” நீனைத்தலும், வாழ்த்தலும், வணங்கலும் செய்யவழிப் படுங் குற்றங்கூறப்பட்ட” தென்பர் மேலோர்.

திரிகரணசத்தி : திரிமலந்தீர்த்தல்.

‘மனக்கவலைமாற்றக் கடவுளை நீனைத்தலும், ஸம்ஸார துக்கம்நீங்கக் கடவுளை வாழ்த்தலும், உடம்பின் பயன்பெறக் கடவுளை வணங்கலும் வேண்டுமெனத் திரிகரணங்களாலும் கடவுளை வழிபடுமுறை செப்பிக் காரணகாரிய தோஷையாக (தொடர்ச்சியாக) வரும். “பிறவிப்பெருங்கடலை”த் திரிகரணங்களாலும் கடவுளை வணங்கித் திரிமலந்தீர்த்து “இறைவனடி சேர்ந்தவர்” மட்டுமே முழுகிப்போகாமல் நீந்தி அக்கரையாகிய பேரின்பலிடு பெறுவர். அப்படி “இறைவனடி சேராதார்” நீந்தாராக முழுகிப்போய் சகலராய்த்தானே பிறந்துபிறந்திறப்பர் என்பான்

(10) “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தா
நிறைவ னடிசேரா தார்.”

என்று பத்தாவதான † தசமஸ்தானத்திலிருந்து உண்மையை உள்ளபடியுணர்ந்து “ஸத்யம் வத” என்னும் வேதவாக்கையனுசரித் துண்மை

† “தசமயிலே சாகரத்துக்கப்பாலேறிச் சிவம்பொலியுமுனதடைய இருக்கால் கண்டு” என்றதனால் தசமஸ்தானம் பிறவிக்கடல், தானடி யுள்ளதென்றுணர்க.

* விவேகசிந்தாமணி 128-வது பக்கம் பார்க்கவும்.

கூறுதலே கடவுள் வாழ்த்தெனப் படுத்துப்பாக்களிதாலும், “அம்பரம் வாழ்க” வென்ற ருசீர் வசனம் சொல்லிய ஆண்டியைப்போல், “கடவுள் வாழ்த்து” ஸ்கூரி முடித்தார். இப்படியே அறம், பொருள், இன்பம் என்கிற முப்பகுதியிலும், கடவுளை வழிபடுதலையே முக்கியமாகக்கொண்டு, “வள்ளுவர் தம் வாயால் கேளாதனவெல்லாம் கேட்டு” இறைவனைத் தலைவனாகக்கொண்ட சங்கப்புவர்கள் ஒவ்வொருவரும் விரிப்பு மூலப்படி மடைந்து அக்குறள்பாடிய அவரையும் அக்குறளையும் அபேதமாகினைத்து வாழ்த்திய கவிகளை “திருவள்ளுவமாலையில்” காணலாம். அவர்கள் லொருவரான சீத்தலைச்சாத்தனர், அச்சங்கத்தவராயிருந்ததலையே யங் விதவத் சபையில் அரங்கேற்றப்பெறும் நூல்களிலுள்ள குற்றங்களைக் கேட்கப்பொறுதாராக, “ஐயோ என் தலைவிதி இறையெல்லாம் கேட்டிருக்கப் படைத்தீ” யென்று, தலையிலடித்துக்கொண்டு புண்பட்டு “சீத்தலை” யாயினர். அப்படிப்பட்ட சாத்தனர்

“கடுகைத்துளைத் தேழ்கடலைப்புகட்டிக்

குறுகத் தமிழ்த் குறள்.”

எனப்பெருமைபெற்ற இந்நூலில் விவரிக்கப் பெற்ற “வள்ளுவர் முப்பாலால், தலைக்குத்துத் தீர்வு” பெற்றருளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் இதில் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பாலால் கூறியவெல்லாம் இறைவன் வழிப்பாடாகவே யிருந்ததனால் எல்லா மிறைவன் மஹிமையையே கூறுவதாயிருந்ததுபற்றி யென்று கொள்க. சகஜ ஞானத்தில் ஸர்வம் பிரஹ்மமயமென்கிற அனுபவம் உதிகின்றமையால், அவர்கள் வாய்ப்பிறப்பெல்லாம் வேதவாக்கே. பனா, பச்சயங்கி, மத்தியமை, வைகரி யென்னும் நான்குவாக்குக்களும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தப் பொருத்திப் பேசுந்திறன் அவர்தருக்கேயுண்டு. இதற்குச் சான்றாகப் போய்யாமொழிப்புலவர் அனுபவத்தை யிங்கெடுத்தாரைப்போம்:—

“வள்ளுவனர் வைப்பு” வாய்ப்பு.

“முப்பாலு முண்டோம் முலைப்பா வினிதகரோம் அப்பாலுக் கப்பாலு மாயினேம்—எப்பொருளும் உள்ள படியுணர்ந்தோ மோதித் துறையித்தோம் வள்ளுவனர் வைப்பெய்க்கு வாய்த்து.”

“வள்ளுவனர் வைப்பு” (பொக்கிஷம்) நித்தியமாயுள்ளதானென எமக்கும் வாய்த்தது: எப்படியெனில், சொல்வோம். இந்தத் திருமயிலையின்கண்ணே வடபாரிசத்திலுள்ள திருவள்ளுவர் கோயிலில் “வள்ளுவனர்” திருவுருவமடைந்து கருவுருமிருந்த “கல்லுரு” வொன்றிருக்கிறது. அவ்வுருவைப் பிடித்ததற்குருவைப்பெருக்கி யக்கருவும் கரையக்கரைந்துருகி மனம் “திருவுரு”வாகவும் அவர் திருவுருத்தானும், “பூதிருமுற்றத்தாய்” “பூதியுரு”க்கொண்டு, காரிருள் நீங்கப் போருள் தந்தெனப் பேசாமடந்தையாப் புணர்ந்துருக்காட்டி யுருவழித்தேயினும் அருவாயிருந்து உருவாயமர்ந்து, “அருவேயுருவும், உருவேயுருவாய்ந்த, திருவுருக்கொண்டெனைத் தேற்றியேவிட்டது”. ஆனதுபற்றி யான் அவனாயே சிந்தித் துணுனர் லொழித்து உண்மையே கதிபாக் கிடந்ததோர் போது,—

அடியனவாலே குறள்வடிவாயின அடிமுடிக்காணப் பொருள் குறி தமிழ்வேதம்
†வடிவனவாலும் குறள்வடிவேயாகி அடிமுடிமேல்காணக் குறிசாட்ட லாயிற்று.

காட்டியகுறியைக் கண்டதிரெருந்தேன். சாட்டியநெறியை விண்டதிலுரைத்தேன். சாட்டியும் ஆட்டியும் ஒட்டியநெறியைக் காட்டிய கைக்குறி தன்னில் காணார், திட்டியபுத்தியின் தெள்ளறிவாலே யிட்டியதிருக்குறள் முப்பால்களையும் காட்டியகுறள்வடிவானதோர்ப்பித்பில் நீட்டிநீட்டிப் பொருள்பெறநீட்டித் தாட்டியாகவே தானவனுமா ஓட்டியூட்டியுணர்ந்துவாரோ!—ஓம் தத்ஸத்.

† Refers to the pocket edition of the work now under review and the memories of Self-Experience its reading aroused in the writer.

“MYSTIC DALLIANCE” AT TIRUVALLUVAR’S.

“பின்னரை.”

[அகாரமாம் உயிர்முதலெழுத்தைக் கொண்டு
துவக்கக் ககாரமாம் மெய்முதலெழுத்ததித்து
வா உயிருடவிரண்டு மொன்றிய பிரஹ்மாத்
மைக்கிய ஸ்வரூப லீலையைப் புருஷார்த்தம்பற்
றிப்போகிப்பான் முப்பாலால் கூறத்தக்க தனைத்
திரையுந் கூறிக் கடைசியில்,

“ஊடுதல்தாமத்திற் கின்பமதற்கின்பங்
கூடிமுபங்சப் பெறின.”

என்று னகாரத்தால் முடித்துப்பின்னர்,—

“மௌனமந்திராதிச்ய கித்தையினால்” முப்பா
லுக்கப்பாலாய் விளங்கும் “விட்டுநெறிப்பாலேக்”
காட்டுக்குறியுங் கடந்தவர்” என்பான், விடது
கையில் திருக்குறட்சுவடியும், வலதுகையிலு
ள்ள ஜபமாலை அஜபாமந்திரயோகசுத்தியில் நழு
விக்கையி லகைகின்றி தொங்கிக்கொண்டிருக்க”

“காட்டுக்குறியுங் கடந்தவர் காரணத்தை, பேட்
டின்புறத்தி லெழுதிவைத்தென்பயன்!” என்று
கிந்திப்பார்போல் கிந்திக்கச் சித்தலிருத்தி நிரோ
துணத்தில் கிந்தைநழுவிப்போகவும் அப்படியே
சமாதியுற்று, “இதுதான் லீட்டீப்பால்”
என்று “பரணை நினைந்திம்மூன்றும் விட்டார்
க்கு” ஓநாதோ துவார் (தகஷிணாபூர்த்தி) திருக்
கோலங்கொண்டு வீற்றிருக்கும் அவர் திருக்
கோயிலில் நடந்ததோர் அகிசயத்தைத் “திருவூ
டல்” என்னும் தலைப்பின்கீழ் 1904-ம் வருஷத்
தில் (Vol XIII. No. 3) ஜூலை மாதத்து
விவேகசிந்தாமணியில் வெளிவந்தவாறு, வியா
க்கியானங்களை நீக்கிக் கருக்கமாகவே பிடுங்கெடுத்த
அரைத்தல் “இறைவனடி தொழுவார்க்கு”
இனிப்பாயிருக்குமென்று அன்பர் ஒருவர் வற்
புறுத்தினதன்மேல் அஃததைக் கீழேயெடுத்து
வரைகிறோம்.]

“திருவூடல்.”

“ஈதலறம் தீவினைவிட் டிட்டல்பொருள் எஞ்ஞான்றும்
காத விருவர்க்குள் கருத்தொருமித்—தாதவு
பட்டதே யின்பம்; பரணைநிந்திம் மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.”—ஒளவையார்.

I

அபேதபாவத்தில் மும்மல நீக்கம் அல்லது திரோதான நிவர்த்தி.

The Cleansing of the Spirit.

“நஞ்சுனிலாவிடி ல்பஞ்சமர்நீ விரிகெட்டிடுவீரோனான் பேதமிலன்
வஞ்சுநினை த்திலன்வாய்மையெசெப்பின ள்நெஞ்சுநீத்தேயெனைவைத்த அவன்;
பஞ்சமர்கெட்டி டில்வெஞ்சுமர் விட்டிடுமென்றேயியம்பினன்வேறற்றே;
சஞ்சலநீங்கச் ‘சா-மா’வெனவழைத்தஞ்சுறவெண்ணையடித்தனனே!”

II

சத்திவிபாதம், என்னும் திருவருட் பிரசாதம்.

Growing in the Light of Grace.

“நெஞ்சுயர்த்தம்மா அச்சா அஉம் என்றழு தனனான்
செஞ்சித்துமென்னிற் குறையோரா தவள்கொஞ்சின ள்கான்
நஞ்சுமாத் தரையில்லுமெனப்பழுத்துநிழ்ந்துபுரண்டேனை
அஞ்சலென்றவளராவதெனறந்தெடுத்தாரமுதாட்டி னனே!”

III

“உயர்வுப் பாதையா” மென்றும் முத்திபெற்றி.

Entering the Kingdom of God, or Freedom of Soul.

“உயர்வு. என் அன்பன் உண்டான் அருள்!”

சுட்டி. உயர்வு. என் அன்பன் உண்டான் அருள்!”

ஆட்டி. யுயர்வு. என் அன்பன் உண்டான் அருள்!”

ஆட்டி. யுயர்வு. என் அன்பன் உண்டான் அருள்!”

IV

தூதி.

Prayer.

ஆன்வாற்ற மாடாய்த் திரிந்த அறிவினைப்

மாண்வார் வலிபிறி சுக்கா அருக்க மருட்டிவிட்டு

ஆன்வான் தனிநிலைத் தன்பா லுழைப்பித்துக்

† கேள்வியிலாத வள்ளுவன் கோயிலிற் கூட்டி என் வல்லவோ!

ஓம் தத்ஸத்.

Easy lessons in Economics-IV.

குடிவாழ்க்கை.

பாடம் IV. தொழில்.

மெய்க்காவில் விளைந்த கோதுமை அங்கிலாந்திலுள்ள ஜனங்களை ஆகாரத்திற்கு அலுவலாயிருப்பதால், அதைப் பயிற்செய்பவர்களுக்கு, அவர்களுக்கு வேண்டிய கருவிகளைச் செய்

துகொடுப்பவர்களுக்கு, விளைந்த தானியத்தைக் கப்பலெற்றி அங்கிலாந்திற்குக் கொண்டு போகிறவர்களுக்கும், அங்கிலாந்தில் அதை உணவுப் பொருளாக மாற்றுகிறவர்களுக்கும் தனித்தனி இவ்வளவுபாகம் போர்ப்சேருகொன்று கணக்கிட்டுக் கூடுதல் அளவுக்குரிய.

இந்தியாவிலிருந்து பந்தா இங்கிலாந்திற்கு வராவாய் ஏற்றுமதிசெய்யப்படுகிறது. அது ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருட்டு அதுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பத்திரங்களுக்குக் கொண்டு போய் மூட்டைகட்டப்பட்டுத், துறைமுகம் கொண்டுபோய் கப்பல்யார்க்காயார் அங்கிலாந்துக்குக் கொண்டுபோகப்பெற்ற, அங்

† “சாதமுக்கடந்த காரணத்தால் கேட்பபுடும் சுருதி வாக்கியங்களுக்கு மப்பாலுள்ள” என்றதனால் “மெனன மந்திராதித்யவித்யையினாலே, “காட்சிக்குறிப்புக்கடந்த கட்டுப்பாஸ் நுள்ளி” கீதசமுத்திரவிகற்பமாதியிலிருந்து விளக்கிக் காட்டுகிற வள்ளுவன” என்பது பெற்றப்பட்டது. இதனே “உள்ளுயரை வைப்பெமக்கு வாய்த்து” என்று பொய்யாமொழிப்புலவர் பெறாமும்குறும்புப் பெற்றதோர் “வைப்பு”-வள்ளுவனார் வைத்த பொக்கிஷமாம். இது “செவ்வெருக்கன் பொருள்” போல், என்ருக்குறையது, எத்தாலும் நீக்காது.

விடத்தில் கடற்கரையிலிருந்து நெசவுசாலையிருக்குமிடத்திற்கு புனைவண்டியில் அனுப்பப்பட்டு, நூலாகவும் வஸ்திரமாகவும் செய்யப்பெற்று; போளவழியாகப் பின்னும் நம்முடைய தேசத்திற்கு பல வர்த்தகர்கள் மூலமாய் நமக்குக் கிடைக்கின்றது. இவ்வளவு சுற்றலில் சம்பந்தப்பட்ட வர்த்தகர்கள், தரகுக்காரர்கள், வேலைக்காரர்கள், வண்டிக்காரர்கள் படரு கப்பல்காரர்கள், சுங்கக்காரர்கள் முதலியவர்கள் வஸ்திரத்தின் மூலமாக இலாபமடைகின்றனர்.

பருத்தியைப் பயிரிட்டு நூலாக ஆற்றால் அது 'பலமுறை' வஸ்திரமாகவதில்லை. இப்படியே சணல், ஆட்டுமேளம், பட்டு, தோல் முதலியவைகளின்வேலை, அவைகளின் கிரயம் முழுவதும் செய்யப்படும் வஸ்திரம் அல்லது பொருளினின்று ஒரேமுறையில், செய்கிறவர்களுக்குச் சேரவேண்டியிருக்கிறது. பருத்தி, சணல், ஆட்டுமேளம், பட்டு முதலியவைகளை வஸ்திரமாக்க வேண்டிய கருவியல்லது யந்திரமோ, பலமுறை அவ்வேலையைச் செய்யுமாறாயால், யந்திரத்தின்கிரயம்முழுவதும், அவ்வெந்திரம் ஒருசடவையில் செய்கிற வந்திரத்தினின்றுமே பெறப்படுகிறதில்லை. நெசவுயந்திரமொன்றைக் கொண்டு பல வருஷங்களுக்கு நெய்து கொண்டுருக்கலாம். கருவிகளை வருஷாவருஷம் புதிதாகச் சம்பாதிக்கவேண்டியதில்லை. கருவிகள் அல்லது யந்திரங்கள் எவ்வளவு காலத்திற்கு நீடித்து நிற்குமோ அவ்வளவுக்கு அது மேலானதென எண்ணப்படுகிறது. யந்திரங்களைச் செய்கிறவன் அதன் கிரயத்தைச் சிறுசெய்துசெய்து பெற்றுக்கொள்ளலாம். அவன் செய்தவிற்கும் யந்திரம் ஒருவருஷத்தில் கெட்டுப்போகாதாகையால், அதன் கிரயத்தை இத்தனைவருஷங்களில் பெற்றுக்கொள்ளுகிற தென்று உடன்பட்டு அதன் கிரயத்தை யடைகின்றான்.

செய்துமுடிந்த சாமான்களை வேண்டுமிடத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதும் ஒரு தொழி

லாகக்கருதவேண்டியிருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் செய்யப்படும் துணிகளை இங்கே கொண்டுவர விட்டால் ஆக்கிலேபருடைய நெசவுத்தொழிலானது பயனற்றதாய்கிடும். சப்பல் வேலைக்காரர்கள், ரயில்வண்டி வேலைக்காரர்கள், மாட்டுவண்டிக்காரர்கள், பொதிஎழுத்துக் காரர்கள், படருக் காரர்கள், தலைச்சமை பெடுப்பவர்கள் முதலிய பலவித தொழிலாளிகளுக்கு இவ்வேலையானது ஜீவனத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்றது. தவிர சப்பல், ஓடம், படகு விருப்புப்பாறை, வண்டிகள், பாறைகள், கால்வாய் முதலியவைகளைச் செய்கிறவர்களுக்கும் அவ்வேலையே ஆதாரமாகின்றது.

தானியங்கள் அறுவடை செய்யப்படும் இடத்திற்கும், கைத்தொழில்சாலைகளுக்கும் ஒவ்வொருவனும் போய்த் தனக்கு அவசியமான பொருள்களை வாங்குகொண்டு வருவது சாத்தியமில்லை. ஆகவே அவைகளை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு யாவருக்கும் உடனே கிடைக்குப்படி விநியோகம் ஒரு தொழிலாக ஏற்படுகிறது. கடை பெய்தபதில்வாழ முன்காலத்தில் உடனே யென்று ஒருகணம் ஏற்படுத்தி, விநியோகம் வாங்குவோரும் சந்தித்த வந்தனர். இப்பொழுதும் இவ்விழக்கம் நடந்து வருகிறது. பயிரிடவேற்க்கு வருஷத்தில் சிறிது காலம் அதிக வேலையின்றி யிருக்குமானகையால், சந்தைகளுக்குப்போக சாவகாச மிருக்கலாம். வேலையை நிறுத்தாமல் செய்ய வேண்டிய தொழிலாளிகளுக்கு சந்தைகள் பயன்படுவதில்லை. ஆகையால் ஓரிடத்தில் நிலையாயுள்ள வியாபாரமே விநியோகம் வாங்குவோராகிய இரு கிறத்தாருக்கும் செளகரிய மாகையால் பெரிய விடங்கலில் கடைகளேற்பட, வர்த்தகம் என்பதும் ஒரு தொழிலாக ஏற்பட்டது.

நம்முடைய தேசத்தில் பலவிடங்களில் நெய், வேர், கருமார், மரத்தச்சர், முதலிய சில தொழிலாளிகள் தாங்கள் செய்யும் சாமான்

களைத் தாங்களே விற்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தெருத் தெருவாகத் திரியும்நேரத்தில் வீட்டிலிருந்து வேறுவேலையைச் செய்யச் கூடுமாயினும், முதலில்லாமையால், உணவுக்கும் தொழிலுக்கும் வேண்டியதற்கு ஏற்கெனவே செய்த பொருளை விற்கிற ஆக வேண்டியிருக்கின்றது. விபாபரிகளுக்கு விற்க பதில் அவர்களுக்கு இலாபம் தள்ளி விற்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த இலாபம் சொற்ப மாயினும், அதையும் தாங்க சக்திபற்றவர்களாய் காங்களை சாமான்களை விற்பனைக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

தனியாக நமது தேசத்தவர்கள் பிரதேசங்களிலிருந்து வரும் ஆணி முதல் ஊசுவரையிலுள்ள ஒவ்வொரு கைத்தொழில் சாமானையும் அதிக பிரிபராய் வாங்கி உபயோகப்பதால் நமது தேசக் கைத்தொழில் கெட்டு, கைத் தொழிலாளிகளின் வரும்படி குறைந்து, தினக் கூலியும் சரியாகக் கிடைப்பது அரிதாகித் தவிக்கிறார்கள்.

T. C. வெங்கடரமண அய்யர்.

SOME MILESTONES IN THE PATH OF YOGA,

Or The Negapatam Yogi and the Yoga-Bhumikas.

“நாகப்பட்டணம் யோகி”யும் யோக-பூமிகளும்.

காதலிப்போதம்—“அசிரிவாக்கு.”

“கோகவாயியென்றும் பொற்பாதம் சேர்வேனென்றும்

யோக சமாதி யிலும் போதலிலே யனுபோகமதிலும்

எகமாய் உயர்நிலை யறிந்துள்ள மூடையுட்படும்

எகமாயேனையந் தன்னகத்திருத்துவையிவ்வரக்கை யென்றும்.”

ஸ்ரீ நீலாயதாசுதீயை நம:

நாகப்பட்டணத்திலே ஸ்ரீ நீலாய தாசுதியம்மாள் கோயிலிலுள்ள சுழுக விராயகாது அர்த்தமண்டபத்தில் இன்றைக்குச் சமார் ஒன்றரைவருஷத்திற்குமுன் ஒரு மௌனியோகி வந்திருந்து சில தினங்களுக்குப்பிறகு காணாமற்போனார். பிறகு அவர் அவ்விடத்தானே வந்து அந்த அர்த்தமண்டபத்தில் தானே நிஷ்வடகூடி சமாதி யிலிருந்து வருகிறார். இன்றைக்கும் அவர் அங்கேயிருக்கிறார். ஐயங்கள் அவருக்கிழைத்த வருத்தங்களைப்பற்றிச் சிறை கதைபாசுச் சொல்கிறார்கள். அவர் மௌனியாதலாலும் யோக நிஷ்வடபுள்ளவாதலாலும் அவர் அவற்றை

யெல்லாம் பாராட்டியிருக்க மாட்டார். ஆதலால் நாமும் அதைப் பாராட்டாது விட்டு, இப்படிப்பட்ட சாதுக்களைத் தொந்திரவு செய்து நலிவிப்போர் மஹா பாபிகளாவார்களென்றும் பெருந்துன்ப மனுபவிப்பார்களென்றும் மட்டுமே சொல்லியெச்சரித்துவிட்டுப் பின்னர் அவருடைய யோகசமாதி நிலையைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

இவரைப்பற்றிய விரித்தார்த்தங்களை விசாரித்ததில், இவர் சமார் 40-வயதுக் குடப்பட்டவரென்றும், இவரைப் பெற்றாரிருவரு மின்னுமிருக்கிறார்களென்றும், அவர்களுடைய பூர்வஸ்தவம் வேதாரண்யத்துக் கடுத்த கருப்பம்பலம் என்னும் கிராமமென்றும் சொல்லக்கூடேடோம். இதனுண்மை யெப்படியாயினும் இவருடைய யோகநிலையை விசாரித்தறிய இவை

நற்காலம் அற்பாவசிய மானவையல்லவால், இதைவிட்டு, இவருடைய நீக்காகாலத்தைப் பற்றி நாம் விசாரித்தறிந்ததைச் சொல்லோம்.

சாதகர் நிலையுணர்த்தல்.

எத்தனையோ பேர்கள் ஆயிரக்கணக்காய் அவர்களுடைய பிறப்பு வளர்ப்பு, வளர் பேர், குலம் கோத்திரம் எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து விட்டு நல்வழிபற்றி உய்வான் சபயநிகைகளும், யோகநிகைகளும், நூனநிகைகளும் பெற்று, பலகத்தை விட்டொழித்து அப்பிரயாசையாகம் செய்து கடைத்தேறவேண்டி இப்புவியை பூமியிற் பிறந்தற்குப் பலனுப்த் செய்வதை கேட்கில் அறிந்து அத்தேவகையினொன்றுபட்டுப் பழைத்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அளமதேயர்களில் இவர் ஒருவர். இவர் நீக்காகாலத்தில் இருமுறை சாசுக்குப் போய்வந்ததாகவும், பின்னர் இரண்டு வருஷ காலம் “திருப்பெருந்துறையுறை சிவ”னென்றே, மௌனவிரகம் பூண்டு, மாணிக்கவாசகருக்குத் குருமூர்த்தமாய் வந்ததுபோல், தன்னையும் தடுத்தான் ஈடேற்ற வேண்டுமென்று, ஸதா சிந்தையில் அவர் திருவருளைத் தியானித்து “எனக்கு மோர்வழி சொன்னான்நீ நின் ஸந்தி விட்டகலை” எனன்று கிடந்தாரெனத் தெரிகிறது.

‘பழிந்த நிலை’பெனவு மெனையான்ட

படிக்குறிவு விசிற்பத்தாற் பரமானந்த

சுதிரைக் கொள்ளுமின் எனுங்குர் இத்தக்

சுதியின்றி புறங்கேன் மேற்குமம் பாசென்”

என்ற மஹாதிரைப்போல், இவரும் ‘கொடி’யும் பேரையும் கொண்டது விடாதேறும், தாய்ப்பற்றி ஸநிபத்தாப்பிடித்த பிடி நழுவாமல் தானே ஈழன்றும் பூமியில் தவயிருந்து மௌனியாய் போகவிழைவதை செய்து வந்தார்.

* இவது யோகபூமியென்று யோகசாஸ்திரங்கள் சொல்லும் தவமாநஸி—லகியம் ஒன்றிலேயே ஈசாஸித்தமாய்ப் படித்த குகம்மணிதொலும் தந்தியானை மூன்றுவதுபூய்.

“பேரெடுத்தேன் பெருந் தபஸ்வியென்றே
ஊரெடுத்தே யுருத்தான் ஜபித்தேன்
பேரெடுத்து ரெடித்துல ரெடித்தேன் †
பேரிலா ஸ்ரீகுரு நாமம் கானேன்.”

திருப்பெருந்துறையிருந்து இவர் இறைவனுக்குஞர்ப்படி திருவாரூர் சென்று தியாகராஜனா வானங்கி ‘வழி யீதென்ன’ வென்று கேட்டு நிற் கவும், அவர் திருவாரூரிருந்தவாறென்னே ! பென் மதிசயிக்கும்படி, அங்குள சிலர் இவரை வேததாரி பென்னும் கபட நாடகஞென்றும் தம் துஷ்டப்புத்திகொண்டு இவரையுமதித்து இவரைப் பேசுப்படி சூடிட்டு விட்டாரென்று சொல்கிறார்கள். இது எப்படியாயினும் இவர் திருமேனியில் சூடிட்ட வடுக்கள் இன்னுமிருக்கின்றன.

குடிட்டாட்கொண்ட சூக்கம்.

“ஆவ்வாற்ற மாடாபத்திரிந்த அழிவின” யென்று தியாகராஜர் தம் திருக்கோயில் கொன் டாளைப் பிடித்துச் “சித்தமெனார் தினகாரிற் றுந்” கட்டுவித்து கோயிற்காளைக்குச் சூடு போட்டு விடுவதுபோல், இவரைச் சுட்ட வடு விளங்கச் சூடிட்டு இவர் மௌனத்தைப் பரிசோதித்து “இனிப்போய்ச் சுட்டாக்கிட” வென்று கட்டளை விட்டனாப்பினார் போலும் தம் மூரைவிட்டு வெருட்டி விட்டார். “சூடுந் டாடு ராடெங்குந் திரியினு மதற்குக் கேடொ ன்றும் வாராது” என்பது இப்புண்பூமியில் கோயில் மடிகாரின் அனுபவமல்லவா?

அப்படியே இவரும் கெட்டலைந்து படாத பாடெல்லாம் பட்டுத்தேறி மவுனபங்கம் வரா மற்றேனே, நிலயதாஸியம்மனையடுத்து அசுக் குழைந்து முகம்வாழிநிற்க, அவன் இந்த

† (சுபேகை, விசாரணை, தலுமனாஸி என்னும்)

முதல் மூன்று பூமியும் தன்முன் சாதகருக்கும் “ஸ்ரீகுரு” தரிசனம் துரலமாமென்பது கூறப்பட் டது.

யோகிக்குத் திருவுருத் தெரிசனங்காட்டி
“சூரரு”வாய் வந்து “முத்த பிங்கையார் வாச-
லிற் சென்று மூச்சுடங்கக்கிட” வென்று கூறி
மறைந்தனர் போலும், அழிவுருவதனில் தீரு-
வுருத் தெரிசனம் தானேகண்டு, கற்பகவிநாயக-
ரது அர்த்தமண்டபத்திற் போய் நிஷ்டைகூடி-
சமாதி சேர்ந்தார்.

கலியின் கொடுமை யாரைவிட்டது! இவர்
தேஹப்பற்றை விட்டொழித்துத் தேஹியையே
சுதமென்று கம்பி அத்தேஹியே தானாய் ஆகு-
வான் கடுந்தவியற்றிக் காமத்தைத் தழிக்க
முயன்று வந்தாரேனும், அறிவின மார்தர்கள்
அவர்தனை யடுத்துத் தம் “தேஹோஹ-
பாவஞ் சித்தியை” அவர் மேலேற்றி, அவரைத்
தொட்டும், தடவியும் நமஸ்கரித்துத் தாம்
கொணர்ந்த சிற்றண்டுகளை யூட்டுவான் அவ-
ரைக் கஷ்டப்படுத்தியும் பலவாறு துளிர்வைகள்
புரிய, அவர் மிக வருந்திப்போனார். குரூண்ட-
போதும் வாய்திறவா மொனியாம் தீரர் அடியு-
ண்டபோதவர் ‘நிஷ்டைகுலைவோ! இவர்களு-
டைய துளிர்வைகளை யெல்லாம் கடந்துபோவான்
அவர்’ ஆழ்ந்த சமாதியிலிருக்க, “அவர்
ஓர் மஹான்” என்னுனர்ந்த அவ்ஞரிலுள்ள
மதிராஸ்பாங்கி ஸ்ரீவேலாயுதம் பிங்கையவர்கள்,
அம்மண்டபத்தைச் சுற்றிக் கிராதிகள் போட்-
டுத் திக்பந்தனம் செய்து, அவருக்கு வேண்-
டிய உணவை அவ்ஓரப்பொழுது கண்கிழிப்-
பாரோ அச்சமயமறிந்து குழந்தைக்குத் தாய்
பாலுண்டுமாறுபோல் உள்ளர்களுழைத் உள்ள
ன்பு மிகுதியால் அவரிஷ்டமறிந்து சிறிது நீரா-
காரம் கொடுக்கும்படியான ஏற்பாடு செய்து
பெரும்புனியம் கட்டிக்கொண்டாரென்று அறி-
கிறோம். இப்படிப்பட்ட தர்மசில்கள் சிலர்
இன்னும் இப்பூமியில் இருப்பதினால்தான், அபு-
ர்வமாயேனும் மழைபொழிகிறது. இல்லாவி-
டில் வான்வறண்டுபோ மென்பதிற் சந்தேச-
மில்லை!

யோகசித்தரான மஹான்களை வழிபடுமுறை
யுணர்த்தல்.

தஞ்சையிலுள்ள சாமந்தார்க்குளக்கரையில்
ஒரு அவதூத சித்தர் பெரியவாரியருந்தார்.
அவர் யோகசித்திபெற்ற மஹான். மொனியா-
யினும் சித்தினியாட்டிற் பிரிபர். காரியத்திற்
பசு, காரணத்திற் சூரர். அவரையொரு பிராம்-
மணவாஸிபர் அடித்து ஏதோ ‘வாதசித்தி’ பெற-
வேண்டிக் காத்திருந்தார். ஸ்வாமிகள் அவதூத-
சித்தர் என்று சொன்னோம். அஹத்தின்னற்பு-
புறத்தினுயப்படியேயிருப்பார். தஞ்சாவூர் ராஜ-
விதியில் இவர் பிரத்தமெனியாய்ப் போகப்-
போலீஸார் பிடித்து மாஜிஸ்திரேட் முன்
கொண்டுபோய் சட்டப்படி இவர் பானக்கெட்டு
வெளியில்வந்தவரென்று குற்றஞ்சாட்டினார்கள்.
சித்தர் சும்மாரிருந்தார். அவரதுண்மையறிந்த
ஒருவர், அவரது மஹிமைபைக்கூற, மாஜிஸ்தி-
ரேட்டு என்கடமையை யான்றிறைவேற்றுகிறே-
னென்று ஐந்துரூபாய்அவருக்கு அபராதம்போ-
ட்டார். உடனே சிலர்கூடி அபராதத்தைச்செலு-
த்திவிட்டு அவரை யழைத்துச் சென்றார்கள்.
ஆனால் அவதூதசித்தர் தன் நியமம் தவறினா-
ரில்லை. பின்னரும் அவர் நிர்வாணமாகவேயிருந்-
பார். சந்தகனில்போனால் அவரை யொருவரும்
தடுப்பதில்லை. ராஜவிதியில் அவர் நடக்கப்படுந்-
தால், “ஐயோ! போலீஸார் பிடித்துக்கொள்வார்-
களே”பென்று அந்தப்பிராமண வாஸிபர் தனது
மேலுத்திரியத்தை யெடுத்து அவர் அரையில்
சுற்றிக்கட்டுவார். அதற்குப் பலகை அவதூத-
சித்தர் அவரை முதுகில் பளிர் பளிரென்று அ-
றைவார். அவ்வாஸிபரும் அடிபொறுக்க மாட்-
டாமல் பாவம்! முதுகை நெளித்துக்கொண்டு,
அவர் அம்மணத்தை முடாது கூடவேபோவார்.
இவர் மஹானென்று தெரிந்துகொண்ட சில-
“பனத்தாற் பெரியமனுஷ்யர்கள்” பாலும் பழ-
மும் கொண்டு அவரைத் தரிசிக்கப்போய் ஸ்வா-
மிகள் அவர் கொண்டுவித்ததைப் புதிக்கவேண்டு-
மென்று பார்த்தார்கள். மரியாதையாய் ஆரவி-

ருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கூட்டும், அவதூறல் அவரைக் கண்டிருப்பதும் பாராது கம்மாவிருப்பார். கிட்டச்சென்று அவரைத் தொட்டு அலட்டி யூட்டப்போனால் பளீரென்று கன்னத்தில் சொடுப்பார். இவர் இப்படிச்செய்வதறிந்து போலீசுக்கர்கள் அடிபடப் பொறுதலாய் அவரையண்டித் தொந்திரவு செய்வதை விட்டுவிட்டார்கள். உண்மைப் பக்தர்கள்போனால் உள்ளமறிந்தவர் உண்மையறிந்து பக்குவ புருஷர்க்குப் பரிந்துரைப்பார். அபக்குவர் தம்மை அலகியமாய் விடுவர்.

இவரைப்பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டதுபோக வழியிலே கிடையுமுற்றுக் கடைப்பிடி. மகனியம் கண்டும் காணாது தவித்ததோர் அவசரத்திலென்க.

அம்பலதானைத் தியானித்து “நீர் சித்த புருஷரானதாலென் சித்தங்குடிகொண்டு சித்தருவாவா நிர்விகல்பந்தனில் நிலைக்கவே யருளவேண்டும்” என்று ஐம்பொறி யடக்கிக் காமம் களைந்து விஷடைக்கடிச் சவிகல்பந்தானடி நிர்விகல்பம் செல்லு மவசரத்தன்னில் ஆருயிர்துடிக்க அங்கம் பொடிபட அயர்ந்தேபோனோம். அதுவே தருணமென்றச் சித்தபுருஷரானும் சித்தருக்கொண்டு சந்துடன் கலந்து எழில்நிறையம்பலத் “தவதாரபுருஷராய்ச்” “சிற்றம்பல” வாசலிற் சிறப்புடன் எதிர்க்கொண்டு, அம்பலவாரியின் அடைப்பதைக் காட்டி, துவம்பதலசியத்தைத் துவம்ஸம் பண்ணியே, “பலியது கோடுத்தேன் திறவினி வாசல்!” என்றுமே பவரும் சொல்லாமற் சொல்ல, அம்பலக் கதவும் அடிபடத் திறந்தது!

முன்வழி காட்டப் பின்வழி சென்றனன்.

உள்ளே போன பின் உடனிருந்த யோகைய உற்றுப்பார்த்தனன்! தத்பத துவம்பத மிரண்டும் ஒன்றும் அசிபதர் தன்னில் அடைந்தது கண்டேன்.

கண்டேன் கண்டதை விண்டில னானேன்: விண்டி தெல்லாம் வியர்த்தமே யாமால், உண்டதொன்றுண்டு, உண்மையுமதுவே!

“கண்ணு ஹற்பார்த்துக் காதலாற் றுணைக்கல் உண்ணுமே யீச னுனி” பென்றதின்— உண்மையை புணர்ந்தா ருணர்வார், உணர்வர் உணர்விலாதார்.

“கரையற்ற செவ்வத்தைக் காணுங் காலத்தில் உரைபற் றிருப்பது உரைவு” — ஆதலால், “உண்டுபசி தீர்ந்தாற் போலுடம் பெல்லாஅங் கண்டுகொள் காதல் மிகும்.”—

என்றுதான் சொல்லாம், மேற்சொல்ல வாரிடில்லை! நீனைக்க மனமும் இல்லை!

ஒருவருஷங்கழித்து அருவிற்கண்ட அந்த மஹானை உருவிலுருவா மிருப்பதைப் பார்த்தப்போனேன். பனிநீர் மல்கொண்டவர் பொற்பாதம் பூசித்துத் தளிரின்றேனைக் கண்டு “நீ யார்?” என்றார். “உரைகெட வுன்னைக் கண்டவந்தானே திரைகெடப் பின்னும் தெரிசிக்க வந்தான்” என்று, உள்ளத்தே புன்னியதை வாயால் உரைச் சித்தரும் உடனே மௌனியானார். “சாகாதிருந்த தலமே மௌன்மதால், மௌன தெரிசினமணிப்பான் அருவுருக்காட்டி புருவருவழித்த உத்தபபுருஷராய் அகண்டதெரிசனம் அகமகிழ்ந்து தந்தனர்: அவரிற் பிறிதேதுங் காணேன்.

“மகான்கள் நல்லபாம்புக்கு ஸமானம்.”

இது மஹான்களையண்டி அருள்பெறும் வழியாம். அதைவிட்டு அவர் தேவத்தைத்தொட்டு அவர் தபனைக்கலைத்துத் தம்மழுக்குறு சிந்தையை அவர் அழுக்கறு தபலில் சேர்த்தால், அது அவருக்குப் பெருங்கஷ்டமாயிருக்கும்.

† ஸ்தூல வடிவில் திருமேனி கொண்டிருப்பதை என்றபடி.

அவர் துன்பம்பொறுக்காது “ஆகெடுவாய்!” என்று நினைத்தால் கெடுதி வந்தவரைச் சூழ்ந் தேகொள்ளும். ஆகையால் தபஸ்விகளிடம் பரம்போடு பழகுவது போலப் பழகவேண்டும்! தூரகின்று “சுப்பிரமண்யா!” என்று கும்பிடலாமே யன்றி, கிட்டப்போய் அதன் வாலைப்பிடித்து வாயைத்திறந்து பாலைக்குடி பென்றாலது வெடுக்கென்று கடிக்கும் தூப ஸாக்னி ஆலகால விஷத்திலுள் கொடிபது. “அங்கிபிற் பஞ்சுபோல்” அது சித்தமாய்க் கா ரெல்லாவற்றையும் எரித்து ‘பஸ்மமாக்’கும். ஆகையால் தபஸ்விகளைச் சூழ்ந்த போல் தாயன்பால் பூசனைசெய்யப் பக்குவமி லாதார் பாம்புபோற்ப்பந்து பாலைவாந்துகிட்டு தூரகின்று தரிசிப்பது முறையாம். முாட்டுக் குணச்சிலைக் குருட்டுத்தனமாய் தபஸ்விகளிடம் காட்டுநல் கேடுபுயப்பதாய்.

சாத்வான அப்பிராஸியோகிகள் நிலைக ல்கி உயிர் துடிப்பார்கள். சாத்திரான யோக சித்தர்கள் கிஷ்டைநிலைதால் தவறித்தே வீறி வார்.

“சேத்தாலன்றிச் சுகோடறியார்.”

‘ராகபட்டனம் யோகி’ ஒரு வருஷமாய் லிப் படி செத்தநிரலாம் போல் நிஷ்டையிலிருக்க றுமே, சுதென்ன தபினைன்று உலகஞானிகள் ஏனனம் கூறுவார்கள். லிவர்கள் தம்மனையை டக்கிப்பார்த்தால் அப்பொழுதுதெரியும் அதன் வருத்தம்! “செத்தாலன்றிச் சுகோடறியார்!” சுஷுமனா என்னும் சழிமுனை மலத்தைச்சுத்தி கரிக்கும் தலமாதலால் சுகோடு, ஸம்சானம் என்கிற சிறப்புப்பெயர் பெற்றுள்ளது. அது யும் காமத்தைக் களையவேண்டில் அது தேஹ மெல்லாம் ஜல்விவேரோடிக்கிடப்பதும், அதைக் க்ஷணமும் போது தேஹமே யிடிந்து கிழுகு போம் போலிருப்பதும் தானாகத் தெரியவரும்.

காமத்தைக் களைவானே னெனில்?

“இந்தக்காமம் தானே ஞானிக்ரு தித்திய சத்தான வாயிருக்கிறது.” (பகவத்கிதை iii. 39.)

“இந்தக் காமம் மனோபுத்திநால் ஞானத் தையும் மறைத்துப் புருஷனையும் மோஹிச்சச் செய்கிறது.” (பகவத்கிதை iii. 40.)

இந்தக் காமம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆவனா மாய் முடிக்கொண்டிருப்பதால், இதுவே வரு ணைசப்தத்தால் விளங்கும்: மேகத்துக்கும் மாரி லுக்கு முள்ள ராகி இதனால் விளங்கும்.

“ஆகலில், அர்ச்சுனா நீ இந்திரிய நிக்ரஹ த்தை முதலிற்செய்து, ஆத்ம ஞானத்தையும் அதுபவ ஞானத்தையும் நசிச்சச் செய்கின்ற காமத்தைப் பாலியென்றுணர்ந்து நீங்கி யிருப் பாயாக.”— என்று பகவான் கெதாபிற் போதித்திருக்கிறார். இந்த காமத்தைக் களைய முதலில் “இந்திரிய நிக்ரகம்” சாதனமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்திரியநிக்ரகம் செய்தவர் களுக்கு வாசியசப்பம். வாசிவசம் பூரணமாய் சித்தித்தால் பனம் வசப்பம். பனம் வசப் பட்டால், சகலப்பவிகல்பமான அதன் காரியங் கள் வசப்பம். சீனப்படும் மறப்பும், புத்தியை தாம் போனவழியில் விழுத்துக்கொண்டு செல் லாது புத்தியின் வசப்பட்டுத்தும். “ஆன்வா ரற்ற மடாய்த்திரிந்த பனம்” சூடுண்ட யோயி ல்லாடுபோல் தன் ஸ்வதந்திரங்கொடமல் “சத் துடாபத்தி” யால் ஆத்மபுத்தியின் வசத்ததாய் கட்டுக்குடப்பட்டதாகும். மனோவசத்தால் புத்தி வசப்பம். புத்தி வசப்பட்டால், கிதானம் உண்டாகி “திரையற்ற நீர் போல் கிந்தைதெனியும்”, இதனால் ஆத்மநிசன முண்டாகும்.

காயத்தைக் கட்டுமுறை—விவேகசிந்தாமணி.

சின்னதைப் பெரிதால் கட்டவேண்டுமேய ன்றி, தன்னினத்தைக் கொண்டெடுத்ததால் சிதைவுறும். தேஹத்தைக்காட்டிலும் இந்திரி

† சுகோடு அல்லது ஸம்சானம் என்பது சழிமுனை யின் யோகசுத்தே நாமங்களில் ஒன்று.

பங்குள் சிறந்தவாவாகையால், இந்திரியங்களைக் கட்ட தேஹம் கட்டுப்படும். ஆனால், மனதைக் கொண்டு இந்திரியங்களை நிக்சிக்கவேண்டும். மனதைக்காட்டிலும் புத்தி சிறந்ததால் விவேகபுத்தியால் தானே மனதைக் கட்டல் வேண்டும். புத்தியைவிட ஆத்மா சிறந்ததாகையால், ஆத்மதரிசனம் உண்டானாலே விவேகசிந்தாமணி-புத்தி சித்திக்கும். ஆத்மதரிசனமேருவருள், “விவேகாநந்தம்” என்பதும் இதுவே. † ஆத்மாவும் சூருவுமொன்றதலால் சூருதரிசனத்தாலேயே ஆத்மதரிசனம் சித்திக்கவேண்டும்.

“சூருதரிசனம்” தெய்வானுக்கத்தாலும், அந்த அனுக்கம், பரசேவைபாலும், பரசேவை கரம்பலையிச்சிக்காமலும் ஈசுவார்ப்பணமாகவும் ஸத்தர்மத்தையும் ஸதர்மத்தையும் செய்வதாலும் உண்டாவதாயிருப்பதால், கர்மயோகத்தை உபதேசித்துவந்த பகவான் கடைசியில்,—

“அர்ச்சுன! இவ்வன்னமாகப் புத்தியைக் காட்டி அஞ் சிறந்த ஆத்மாவை என்றாக வுணர்ந்துகொண்டு புத்தியால் மனத்தை நிக்கிரகித்துத் துக்கோற்பத்திக்குக் காரணமான கர்மத்தை யொழிப்பாயாக.”—

என்று வற்புறுத்திக் கூறலானார். இந்த உபதேசத்தை மேற்கொண்டு காமத்தை யொழிக்கச் செய்யுந் தபலே தேஹத்தைச் சின்னமினப்படுத்தி மனத்தையும் சிவசமய முண்டிப்பொன்றிவிடும். ஆகையால்தான் காயவிர்த்திபெற்ற யோகிகளும் சூருதரிசனத்துக்குக் கூர்நின்று சூருவருளினாலே காமத்தைக்களையும்பொழுது, தேகமாத்பரதம் ஜல்விவேகோடிப்படந்த அந்தக் காமம் களையப்படும்பொழுது

† (விவேக) சிந்தாமணியான குரு ஒருவரையே மறை வேதாந்த சர்க்கரைக்களாலும், ஆகமங்க ளாலும், சாஸ்திர சாஸ்திரக் கூட்டங்களாலும், நியாமமுதலிய எந்நெய்க்களாலும், அறியத்தக்க என்று இராஜயோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தேஹத்தைச் சின்னமினப்படுத்திவிடும்; அதனால் தேஹம் விழுந்து போகாதபடி, தேஹத்தை இந்திரியங்களிலும், இந்திரியங்களை மனத்திலும், மனத்தைப் புத்தியிலும் புத்தியை அறிவெனவும் ஆத்மாவிலுமாக வயக்கிரமமாக வோடுங்க வொடுங்கிக் காமத்தை வேரோடுகளைப்பெண்டும். அப்பொழுது லபயோக சித்தியினால் காமத்தைக் கண்டவன் ஹடயோகசித்தியும் கேவல-கும்பகத்தினால் மிருத்யுவை (மனத்தை) ஜபித்தவனாக பிரானை தேஹம்உயிரோடருக்கவும் அத்தனின்று பிரித்துக்கொள்ளும் அநாகவியமான “ராஜகுப்த” விக்கபரினல், தேஹம் விழுந்து போகாமல்தானே காமத்தை வேரோடுகளைந்து அதனால் தேஹமெல்லாம் கட்டுவிட்டுக் கலந்து சேரப்பெற்று, விவேகத்தோடு கூடிய காமவிவாஜிதமான மனதினால், நிஷ்காமியசித்தி பெற்ற யோகியானவன் “தேதேஹா தேவாலயப்ரோக்த: ஸஜீவக்கேவல:சிவ:” என்ற சூருதிவாக் சிற்சொல்லிய தேவாலயமாக, தேஹத்தை விடத் துக்கப்படுகிறான். இதற்குத் தான் “Resurrection” “சேத்துப் பிழைத்தல்” என்று சொல்கிறது. இப்படிச் செத்துச் சுண்ணம்பாகிப் பின்னும் தேஹத்தைச் சுத்தமாக கிர்மித்துக் கொண்டிருக்கும் யோகியின் தபனை கலைக்கலாமா? அது மஹாபாபமல்லவா!

“ஹடயோகசித்தி”—ராஜயோகசாதனம்.

வயயோகசித்தி பெற்றவனான யோகி தத்துவகரிசியாவன். பின்னர் ஹடயோகத்தால் பிரானாயாம சித்திபெற்று, காமத்தைக்களையவேண்டுமென்கிற ஹடாத்தகாரமான லக்ஷியத்தால், பிடிவாத சித்தத்துடனே ஜல்விவேர்ப்பாய்ந்த காமத்தைத் தத்துவம் தொண்ணூற்றாலும் பிரியப் பிடிங்கி பெயிந்து யோகதற்பரணய் நாதாந்தத்தி விருந்துகொண்டு பின்னும் தன் தேஹத்தைக் “கட்டுவிட்டுக் கலந்து சேர”க்கட்டி முடித்

துக் கேவலதம்பகம் என்னும் பிராணயாம சித்தியால் கும்பாபிஷேகம் செய்து யோகத்தக்கெல்லாம் ராஜாவான அக்பாத்தமயோகத்தால் ராஜயோகி பென்கிற பேரெடுத்து ஜகத் ப்ரசித்தனுப் விளங்குவான்.

கர்மயோகத்தின் முடிவு காமத்தைக் களைதலால், காமத்தைக் களைந்தபின் காயசித்தி நானே வந்து லபிக்கும். மந்திரம், கற்பம் முதலியவற்றால் ஆகும் காயசித்தி சாதனமாத்திரமேயன்றி உண்மைச் சித்தியுரிக்காது. உண்மையான காயசித்தி காமத்தைக் களைந்தபின் சித்திப்பதே யாதலாலும், அந்தக்காமமும் ஆக்மதரிசனத்தாலுண்டான அபரோகக்ஷ அகண்டனான விருத்தியாலன்றி களையப்படுதலில்லையாலும், முத்தி சித்திபெற்றவர்கள் விதேஹ கைவல்யார்த்தம், தேஹந்தை ஆத்மஞானத்துக் கனுகூலமாகச் செய்து கொன்றிருப்பதே “காபசித்தி” என்னும் வாக்மியார்த்தத்துக்கு லக்ஷியமாம். மற்றவையெல்லாம் சாதன மாத்ரிமாய் அப்பியாலத்துக்கு ஈட்டும் யோக்கியமஸிர்ந்துதவும். ஒழித்தல்.

Sivayoga-Deepika. Chapter III.

(First Part, Ashtavadhana Siddhi.)

ஓம் ஸ்ரீ சாவித்திரியை நமஃ

சிவயோக திபிகையில்

அஷ்டாங்க பூஜா அந்தாங்க சதுரங்க
விதான்மென்ற

முன்றாவது படலம்.

(முதற்பாகம், அஷ்டாவதான சித்தி.)

1. இந்தப்பிரகாரம் யமம் முதலிய பாஷிய சதுரங்க விதானமானது அபுகிய வாக்மியவ் களால் மேற் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் ஓ கிஷ்யனே அந்தாங்க சதுரங்கவிதானத்தைச்

சொல்லுகின்றோம்; சிவத்திவிடத்தில் அற்பிதமான மனத்தோடு கூடிவனவனுப் கேட்பாயாக.

2. அசெப்படி யென்றால் சுத்தமனமாகிற சாணைக்கல்லில் சரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்களால் அரைக்கப்பட்டு பிறந்த விஷயங்களாகிற கீர்மலசந்தத்தை குரு சதாசிவலிங்கத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கவும்.

3. எவ்விதம் ஆமையானது தன்னுடைய அங்கங்களை தன்னிடம் அடக்கிக் கொள்ளுமோ, அவ்விதம் சகல இந்திரியங்களையும் தன்னுள்வடக்கிக் கொண்டு யோகிசுவரனுனவன் சிவமம் தப்பாமல் சிவத்தியானம் செய்யவேண்டும். அவ்வித யோகிசுவரன் பரமதத்வஞானி என்று எண்ணப்படுவன்.

பிரத்தியாஹாரம்.

4. அநேகவித வர்ணங்களைப் பூடிய ஆதாரம் முதலிய கமலங்களில் அவைகளின் மத்தியில் பிரகாசிக்கும் அநேக விதமான சகுனாநீர்க்குண பாவங்களாகிற புஷ்பங்களால் இரவும் பகலும் ஸ்ரீலிங்க முந்தியை நிறுத்ய கமலத்தில் விடாமல் பூஜிக்கவும்.

5. ஆதாரதி கமல வர்ணாவன:—ஆதாரம் (என்னும் மூலம்), லிங்கம் (என்னும் ஸ்வாதிஷ்டானம்), மணிபூசகம், நிறுத்யம் (என்ற அனுஹதம்), விசுத்தி, புருவமத்தியம் (என்கிற ஆக்ஷை), ஆகாசரந்திரம் (என்னும் ஸஹஸ்ர கமலமும்), ஆகிய ஏழும் யோகிசுவரர்களுக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கும்படியான மகா விசுத்திரமுள்ள தியான ஸ்தலங்களு என்று சொல்லப்படும்.

6. மனதை அந்தர்முகமாகச் செய்து நிறுத்தியை பாஷியத்தில் நிறுத்தி இஷ்டமான ஆசனத்தில் நேசம் வளையாமல் இருந்து கொண்டு நிறுத்ய கமலத்தில் இடைவிடாமல் அசைவற்றதும் சார்தமானதும் அத்தவந்ருபமானதும் நனது ஆத்ம ரூபமுமான சிவத்தை தியானம் செய்வாயாக. அப்படிச் செய்வாயாகில் சத்தியோமுகத்தனாலும்,

7. சகல தீபானஸ்தலங்களுள் நவசக்கரங்
களும் சிரேஷ்டமானதாய் போகினால் சொல்
லப்படும். அவைகளை நாம் சொல்லுகிறோம்
சேன்.

8. மூலாதாரத்தில் மூன்று சுற்றுள்ள பகா
காரமான (திரிகோணரூபமான) பிரஹ்ம சக்க
ரம் இருக்கின்றது. அதின் மத்தியில் அக்கினி
பிரகாசமாய் சகல அபிஷ்டங்களைபும் கொடுக்
கும் ஆதிசக்தியைத் தீபானம் செய்யவும்.

9. அதற்குமேல் சுவாதிஷ்டான கமலம்
நாறு இழங்களுடன் இருக்கும். அதுவே உட்டி
யாபாபந்த ஸ்தலம். அவ்விடத்தில் மேற்கு
முகமாய் இருக்கும் சிவத்தை தீபானம் செய்ய
வும்.

10. இதற்குமேல் நாபி ஸ்தானத்தில் ஐந்து
சுற்றுள்ள மணிபூசக சக்கரம் இருக்கும்.
அதில் பாம்பு ரூபமாய் மின்னற்சொடிபோல்
பிரகாசிக்கும் முக்தியைக்கொடுப்பதான குண்
டலினீ என்னும் "மத்யகுண்டலினீ சக்தியை"
தீபானம் செய்யவேண்டும்.

11. அதற்குமேல் ஹிருதயஸ்தானத்தில்
எட்டு இழங்களுடன் கூடிய அதோமுகமான
அனூமூலசக்கரம் இருக்கும். அதன் கன்னிகை
யின் மத்தியில் ஜோதிர்லிங்ககாசரமான இஷ்ட
பிரகாசக்தியை தீபானம் செய்யவேண்டும்.

12. அதற்குமேல் கண்டஸ்தானத்தில் லிங்
தாவதான (லிசுத்தி) சக்கரமிருக்கும். அதில்
காலம் அந்ருவத்தில் இடைக்கும் பிங்களைக்
கும் மத்தியஸ்தலத்தில் சுஷும்து சக்தியை
ஸ்திரமாயிருப்பதாய் தீபானம் செய்யவும்.

13. அதற்குமேல் ஆறுவதான கண்டார
லிங்க மூலசக்கரம் உண்டு. அதுவே ராஜ்யந்
தக மென்று சொல்லப்படும். அதற்குமேல்

["மூலத்தி" மென்றும் "ஆதார குண்டலினீ"
மென்று அதோமுகசக்தி மூலத்திரிகோண மத்தியில்
அக்ஷரீப் பிரகாசரூபமாய் இருக்கிறது.—வி. சி. ப.]

அதனுடைய துவாரத்தை சித்தியின் பொரு
ட்டு குன்யமாக தீயானிக்கவும்.

14. அதற்குமேல் ஏழாவதான ப்ரு (புருவ)⁶
சக்கரமுண்டு. அதுவே ஏகநாடமென்றும்
கந்தஸ்தானமென்றும், வாக்பிரதம் என்றும்
சொல்லப்படும். அதன் மத்தியில் ஞானவாஞ்
சனமான தீபசிகாகாரத்தை தீயானம் செய்ய
வும். [ஸாஞ்சனம்=அடையாளம்.]

15. அதற்குமேல் எட்டாவதான பிரஹ்ம
ஸ்திரத்தில் நிர்வாணம் என்று சொல்லப்படும்
மிகச்சூக்சுமமான சக்கரம் இருக்கும். அவ்
டத்தில் மேகூத்ததைக் கொடுப்பதும் தாமசி
காரூப[மாயிருப்பதுமான] ஜாலந்தரத்தை தீயா
னம் செய்யவும்.

16. அதற்குமேல் ஒன்பதாவதான ஆகாச
சக்கரம் பிரகாசிக்கும். அது "திரிகூடம்" என்
றும், பூர்ணகிரிபீடம் என்றும் சொல்லப்படும்.
அது பதினாறு தளங்களுடன்கூடிய கமலமாய்
இருக்கும். அதில் சகல சுகத்தையும் கொடுக்
கும் குன்ய ஊர்த்துவசக்தியைத் தீயானம்
செய்யவும்.

* சம்ஸ்கிருத எட்டுகளிலும் சில மொழிபெயர்ப்பு
பிரதிகளிலும் "பூசகீசரம்" என்று பாடம் காணப்
படுகின்றது. அது ப்ருசகீசரம் என்று இருக்கவேண்
டும். ['பூசகீசர'மென்பதே பாடமாயின், அதற்கு ஸ்ரீ
சக்கரத்தில் 'பூரஸ்தம்' என்று சொல்லப்படும் புலன
மண்டலத்தின் மேல்முனையுருவமத்தியாதலால்,
"காரியமேழும் கரைந்தும் மாயையிவ்" என்ற திரு
மந்திரத்தின் லக்ஷியார்த்தத்தைக் கொண்டு, "புருவ
மத்தி" யென்று கொள்ளல்வேண்டும்.—வி. சி. ப.]

† [இதற்கு ஊர்த்துவகுண்டலினீ யென்றுபெயர்,
மத்யகுண்டலினீ நாயிஸ்தானத்திலுள்ள மணிபூசக
சக்கரத்தில் மின்னல்கொடிபோல் பிரகாசிக்குமென்று
10-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். ஆதார
குண்டலினி மென்றும் அதோமுகசக்தி அக்ஷரீப்
பிரகாசரூபமாய் மூலத்திரிகோண மத்தியிலிருக்கு
மென்று 8-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.
—வி. சி. ப.]

17. (முக்குரு முர்த்தியானவர் கிஷ்பனைப் பார்த்து இந்தப்பிரகாரம் மோக்ஷார்த்தியான யோகிசுவானுவன் இந்த நவசக்காஸ்தானம் கலை யறிந்து தியானம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்லி) பின்னும் பதினாறு ஆதாரங்களுண்டு : அவைகளை விசேஷமாகச் சொல்கின்றேன்கேள் என்றார். அவைகளைன்னவென்றால்:—

முதலாவது, பாதாங்குஷ்டம். அதனிடம் பிரகாசஞ்ஞாந்தியானம் செய்தால் பார்வை ஸ்திரப்டமம்.

18. இரண்டாவது ஆதாரமாவது, பாதத்தின் குதிகாலின் பின்பாகம். அதைக்கைபால் பிடித்து (மனதை அதில்) ஸ்திரப்படுத்தினால் அந்தக்ஷனமே அக்னிபீபன முண்டாகும்.

19. அதற்குமேல் முன்றாவது குதஸ்தானம். (1) அதை சதாகாலமும் சங்கோசனத்தினாலே ஆகுஞ்சனம் பண்ணினால் அபானவாயு ஸ்திரப்டமம்.

20. நாலாமாதாரமாவது லிங்க ஸ்தானம் : அதில் தண்ட சங்கோசனம் பண்ணினால் மனமும்வாயுவும் பிரஹ்ம (கிரந்தி முகலிப) கிரந்திகள் (முடிச்சுகள்) புண்ணையும் பேதித்து (2) வஜ்ஜிநாடியில் (சுஷுமணியில்) பிரவேசிப்பதால் பிந்துஸ்தம்பனமாகும்.

21. பீர்தாவது ஆதாரமாவது ஒட்டிபான பர்தஸ்தானம். அதனிடம் அடிக்கடி முத்தி

(1) ஆதாரமேன்பது சமஸ்கிருத புஸ்தகங்களின் பாலம்.

(2) “வாமநாடி” யென்று மேர் பாதமுண்டு. [வாமதேவர் மார்க்கமென்று சொல்லும் “கிரமமுத்தி மார்க்கத்தார் போற்றும் வால” யிருக்கும் நாடிக்கு “வாமநாடி” யென்று சித்தர்முறையில் பெயர். “மூலத்தித்தெழுந்த முக்கோணச் சக்கரத்தின் வாலை யென்ப போற்றும் மதியிழந்தேன் பூசனமே” யென்று பட்டினத்துப் பின்னையும் பாடியிருக்கிறார். “மூலநாடி முக்கட்டலுக்குசிபுள், காலவாசல் மலியில் நிற்நீரகன்” என்ற திருமுத்திரோபதேசத்திலும் இது விளங்கும்.—வி. கி. ப.]

ரைவினாலே [மனதை] நிறுத்தினால் சித்திரத்தில் பலம் முத்திர கிருமிகள் காசமாகும்.—(3)

22. ஆறுமாதாரமாவது காலிஸ்தானம். அதிலே யாதொரு புத்திமானுவன் காந்திர சித்தத்தோடு கூடிய ஸமாநிதியில் பிரவந்ததை ஜிப்பிரானே அபானக்கு காந்திரயமாகும்—(4) (நாசம் கேட்கும்)

23. எழுமாதாரமாவது நிருதய ஸ்தானம். அதிலே பிரானவாயுவை நிறுத்தினால் அபானக்குக்ஷணத்தில் மந்திமகமலம் விகசக்கும். (மலரும்).

24. எட்டாமாதாரமாவது கண்டஸ்தானம். கண்டத்தின் மூலத்தை கிரந்திநால்(5) அமுக்கினால் அப்பொழுது இடை பிங்கல இவைகளில் சஞ்சரிக்கின்ற வாயு ஸ்திரப்டமம்.

25. ஒன்பதாவதாரமாவது கற்பகாஸ்தானம். இதில் நான்கு துரிபை நிறுத்தினால்(6) திருத்தியை புன்றி பண்ணுவதால் அமிர்தசுர பெருகும்.

26. பத்தாவது ஆதாரமாவது தாலபுல ஸ்தானம். அதன் சுப்போவத்திலே சாஸனம், தோஷனம்(7) இவைகளால் கட்டப்பெற்ற நான்கு துரிபை சிபிதமாகப் பிரவேசிக்கப்பண்ணினவன் உன்மனிபாஸ்தை படைவான்.

(3) தியானமேயது, கலாசத்த நிறுத்தி, மாசம் நிறுத்தி என்பன சமஸ்கிருதத்தில் வேறு பாடங்கள்.

(4) நாதியமாரும் என்பதும் பாடம்.

(5) “நாடியிடுவே” என்பது தமிழ்மொழி பெரப்பின் பாடம். “சிபு”மென்றால் முகவாயைக் கட்டை (Chin). [நாடிதானே சித்திபெற்றவர்கள் அந்த சித்திசாமர்த்தியத்தாலே சிபுசத்தால் அழகப்பமம் வாயுவை “சுஷியினாலே”யே அமுக்கிவிடப்படுத்துவார்கள்.—வி. கி. ப.]

(6) நிறுத்தினால், அமுக்கினால் என்பவை தமிழ் மொழிப்பெரப்பின் பாடங்கள்.

(7) இவைகளைக் குறித்து தட்டியோசப் பார்ப்பதைப் பார்ச்சுவாம். [25, 26, 27, 28 இச்சுவைகளில் சொன்ன சித்திகள் ‘ஸம்ஸ்கார்யாகம்’ என்று அப்பியாஸயோகத்தைச் சேர்த்தாம்.—வி. கி. ப.]

27. (பதினேராவதாதாமாவது) ரசனாதாரம் (நாக்கின் அடிபாகம்). அதிலே நாக்கு நுனியை உறையப்பண்ணினவனுக்கு அமிருத பானமும் கவிசெய்யும் திறமையும் நன்றும் சித்தியாகும்.

28. பனிரெண்டாமாதாமாவது தந்த ஸ்தானம். அதற்கு மேல்பாகம் ராஜகந்தக மெனப்படும். அதில் நாக்கு நுனியை உறையப் பண்ணினால் ஆறுமாதத்தில் உள்ஜோதி காணப்படும்.

29. பதினாறுவதாதாமாவது கிராணமுலம்(8) (மூக்கின்முலம்). அதனிடம் நித்தியமும் எவன் மனதோடு கூடிய திருஷ்டியை ஸ்திரிப்படுத்துவானோ அவனுக்கு வாயுஸ்திரப்படும்.

30. பதினாறுவதாதாமாவது லலாடஸ்தானம். அதிலே யோகியானவன் மனதுடன் வாயுவை நிறுத்தினால் சர்வசித்திகளையு மடைவான்.

31. அகற்குமேல் பதினாறுவதாதாமாவது ப்ரு (புருவ) ஸ்தானம். அதற்கு மேலாக சலனமற்ற திருஷ்டியால் எந்த அறிவுடையோன் பார்ப்பானோ அவனால் சிக்கிரத்திலேயே கிராணசுரமாக (கிரணங்களைப்போல்) நபமானது பார்க்கப்படும்.

32. பதினாறுவதாதாமாவது நெத்திர ஸ்தானம். அதற்குமேல் பார்க்கப்பட்ட அறிவுடையோனுக்கு சிக்கிரத்திலேயே கடைக்கனிகளில் மனோகரமான ஜோதிக் கூட்பவனது காணப்படும்.

33. (இப்பொழுது சொன்ன முறைப்படி) (1-3) மூன்று பற்கங்கள், (4) ஆசனபந்தனம் (ஆசனங்கூடல்) (5) மத்திரம், (6) நாசிரவனம் (நாதத்தைக்கேட்டல்), (7) கேவலகும்பகம், (8) தியானம் இவை பெட்டின் அப்பியாசத்தால் யோகியானவன் சித்தத்தை அஷ்டவிதக்காரல் அவதானம் செய்தவெனெனச் சொல்லப்படுவன் (அஷ்டாவதானியைச் சொல்லப்படுவன்).

(இன்னும் வரும்.)

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம் III]

[காட்சி-3.

இடம்—உறையூருக்கும் மதுரைக்கும் மத்தியில் உள்ள ஒரு சாலை

காலம்—விடியற்காலம்

பாத்திரம்—
கோவலன்
கண்ணகி
கௌந்தி
ஓர் அத்தனை.

கண்ணகி:—நாதா! நாம் நேற்று அந்தத் தோப்பில் தங்கி இளைப்பாறிவிட்டு இன்று காலைப் புறப்பட்டது மிகவும் நல்லல்லவா? அங்கு தங்கினதால் களைதீர்ந்து ஊர்க்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் இன்று வழிபட்டு செல்லச் சாத்தியமாகிறது.

கோவலன்:—ஆராம்; நீ சொல்வது வாஸ்தவமே. எல்லாம் வல்ல கடவுளை, நாம் இளைப்பாறும் பொருட்டுச் சந்திரன் இருந்தியத்தை நடத்துகிறான் என்றால் கேவலம் கணவர்களையே அறிவும் முறை நிறம்பிய செயலுமுடைய மக்களாகிய நமக்கு இளைப்பாறத் தவிரவியம் என்பதைச் சொல்லவும் கேண்டிமோ?

கௌந்தி:—கோவலா! நல்ல உதாரணம் எடுத்துக் காட்டினும்! மெச்சினேன் உனது அறிவை.

கோவலன்:—அடிகாள்! அதோ யாரோ ஒரு அத்தனை வருகின்றாள்! அவரை விசாரித்தால் மதுரைக்குப்போகும் வழி தெரிந்து கொள்ளலாம்! நான்களும் கண்ணகியும் இந்தப் புவரசு மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கிறோம்! யான் அவரை விசாரித்து மதுரைக்குப்போகும்வழி தெரிந்து வருகிறேன்!

கண்ணகி:—காதலா! நான்கள் இருவரும் இங்கே இருக்கிறோம்! அத்தனை (அத்தனை) சுட்டிக்காட்டி இதோ நெருங்கி வந்துவிட்டார்! விரைவில் சென்று அவரை விசாரிப்புகள்!

கோவலன்:—(அத்தனை நெருங்கி) சுவாமி! (இருவரும் கூப்பிட்டுழைக்கிறார்கள்) நான்கள் யார்? நான்கள் எங்கிருப்பது? இங்கு வந்தாரா மென்ன? தயைசெய்து கூறும்படி வேண்டுகிறேன்.

அந்தணர்:—ஓயா! தமக்கு எல்லா மக்களும் உண்பாவதாக! (கோவலனை ஆசீர்வதிக்கிறார்) குடகு மலைக்குப் பக்கத்தேயுள்ள மாங்காடு என்னும் ஊரில் வசிக்கும் அந்தணன் யான்! பாண்டியனுடைய கொடைத்திறத்தையும், அளித்திறத்தையும் நான் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்! பாண்டிய சகரத்தின் சீரையுஞ் சிறப்பையும் பற்றிப் பலர் புர்த்து பேசுவதையும் நான் கேட்டிலேன்! பாண்டி நாட்டின் சிறப்பையும் தென்னவளின் கொடைத்திறத்தையும் காதினாலே கேட்டது மட்டுமேயாதா ஏ என்று கருதி கண்ணுரீர்ப் பார்த்து வரவேண்டுமென்னும் ஆசையால் மதுரை மாநகர் சென்று பாண்டியனை நாவால் வாழ்த்தித் திரும்புகின்றேன்! நான் காநால் கேட்டதைவிடக் கண்ணால் பார்த்துப் பண்டிக்கு விசேஷமே! தாம் யார்? அதோ அந்த மரத்தடியில் தங்கியிருக்கும் ஸ்திரீகள் யார்? தெரிவித்தல் கூடுமோ?

கோவலன்:—முத்தியாரா! நாங்கள் இருப்பது காவிரிப்பம்பட்டினம்! வியாபாரம் செய்வதற்காக மதுரைக்குப் போகிறோம்! முயிர்த்த அறிவோடு அதோ வீற்றிருக்கும் பெரியவர் எனது குரு! அவருடைய பெயர் கேளத்தியாடிகள்! அவரோடுகூட இருக்கும் பெண் எனது மனைவி! அவன்பெயர் கன்னகி! ஊருங்கள்! கேளத்தியாடிகளைத் தாங்களும் கண்டு சம்பாஷித்துவிட்டுப் போகலாம்! (அந்தணரைக் கெளரவியுடன் அழைத்துச் செல்லுகின்றான்).

கேளத்தி:—ஹே! பிரமதூல சிரேஷ்டா! வரவேண்டும் (அந்தணரை ஆசீர்வதிக்கிறாள்) (கண்ணகி அந்தணரை நமஸ்கரிக்கிறாள்.) நாங்கள் மதுரைமாநகர் போகவேண்டும்! அந்தணரைத் தஞ்சையுடைய உதவியை எதிர்பார்க்கிறோம்!

கோவலன்:—ஆம் சுவாமி! தயவுசெய்து மதுரைக்குப் போகும்வழியை எங்களுக்கு விளக்கும்படி சொல்லுங்கள்!

அந்தணர்:—ஓயா! சொல்லுகிறேன் கேளம்! பாதையும் துருத்தும், கல்லுங்கரையாயிருக்கும் இந்தப்பெரிய சுரத்தைக் கடந்து சென்றால், கொடும் பாரூர் நேருக்குளம் என்னும் இரண்டு ஊர்களுக்கும் பொதுவாகிய ஒரு பெரிய ஏரி காணப்படும். அந்த ஏரிக்கரையைத் தாண்டினால், முடியில் பிறைச் சந்திரனை அணிந்த பரமசிவனுடைய குலத்தைப் போல மூன்று வழிசெல்லுகிறது! வலது கைப்புற

மாகச் செல்லும் வழியில் நீங்கள் சென்றால், விரிந்த தலைகையுடைய வெண்கடம்பும், பொரிந்த தாளை யுடைய வாகையும், முந்திற் குத்துகளும் காணப்படும். நீருண்டலை விரும்பி மான்சுட்டங்கள் கும்பலாய் நின்று துள்ளி விளையாடும்! இவைகளை யெல்லாம் பார்த்து ஆனந்தித்தகொண்டே இன்னும் சிறிதுதூரம் செல்லுவீர்களோ யாகில் “ஓவன வெண்ணெலு, மறைக்கடரும்பு, கொய்யுத்தினையு, கொழும்புன வரகு, காயமு மஞ்சளு, மாய்கொடிக்கலையும், வாலையுங் கருகு, தாழ்குலைத்தெய்கு, மாவும் பலாவுஞ் சூழுகித்தோங்கிய தென்னவன் சிறுமலை திகழ்த்து தோன்றும்.” சிறுமலை என்னும் பெயரையுடைய அந்த மலையின் இடதுபுறமாகச் சென்றால் மதுரைக்குப் போகலாம்.

கோவலன்:—மலையின் வலது புறமாகச் சென்றாலோ?

அந்தணர்:—வலது புறமாகச்சென்றால் சிறகையுடையவன்கள் மதுரைவழி, யாழைப்போல் நீங்கா கத்தம் செய்துகொண்டிருக்கும். ஆழ்ந்த நடத்தோடும், தாழ்ந்த வயிலோடும், குளிர்த்த பூங்காவோடும் அருஞ்சரங்கள் பல காணப்படும்! அவைகளைக் கடந்து பசுன்றால் அழகர் நிருமலையைக் காணலாம். அந்தமலையின் பிலத்தவாரத்துள் சென்றால் தேவர்களால் ஏத்தப்படுதலின் யாவரும் வியக்கத்தகும் மாபிளையுடைய பிள்ளையரசராவாம், பவகாரணி, இட்டசித்தி என்னும் பெயர்களை யுடைய மூன்று பெயர்கைகள் இருப்பதைக் காணலாம்!

கன்னகி:—அப்பெயர்கைகளின் விசேடங்கள் யாவை?

கோவலன்:—பொறு! பொறு! அவசரப்படாதே! அந்தணர் எல்லா விவரங்களையும் தெரிவிப்பார்!

கேளத்தி:—கண்ணகிக்கு ஆக்கப் பொறுத்தது ஆறப்பொறுக்கவிலை! (புன் சிரிப்பு)

அந்தணர்:—(கண்ணகியை நோக்கி) அம்மா! சொல்லுகிறேன் கேள்! “புண்ணிய சாவணம்” என்னும் பெயர்கையில் கீராடினால் இந்நிரைநெல் செய்யப்பட்ட ஐந்திரவியாகராம் என்னும் இலக்கணத்தை ஒருவரும் அறிவிக்காமலே ஒருவன் அறிந்து கொள்ளக்கூடும்! “பவகாரணி” என்னும் பெயர்கையில் ஸ்கானம் செய்தால் இப்பிறப்பிலே மூன்றாம் பிள்ளுமாகிய இரு பிறப்பையும் ஒருவன் உய்த்துணர்ந்து

கொன்னக்கடும்! பழவினையை அறிந்து அதை அனுபவித்து இனிமேல் பிறப்பு வரவொட்டாதபடி ஒருவன் செய்து கொள்ளவும் கூடும்! “இட்டசித்தி” என்னும் பொய்கையில் நீர்த்தமாடினால் ஒருவன் தன்னுடைய இஷ்ட சித்திகளைப்பெறுவான்! அதாவது ஒருவன் நினைத்த தெல்லாம் அவனுக்குக் கைகூடும்! இயமம், நியமம், ஆசனம், வளரிசிலை, தொகைசிலை, பொறைசிலை, நினைதல், சமாதி என்னும் எட்டு வகை யோகரப்பியாசத்தாலும், தவஞ்செய்து உடலையும் உயிரையும் வருத்தியும், மிக அரிநிலை பெறும் அட்ட மாசித்திகளை ஒருவன் “இட்டசித்தி” என்னும் பொய்கையில் நீராடின மாத்நிரத்தால் பெறுவானென்றால் அத்தப் பொய்கையின் மகத்துவத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

கண்ணகி:—அந்த மலையின் பிலத்துவாரத்துக்குள் செல்ல வேண்டுமானால் என்ன செய்யவேண்டும்?

அந்நகர:—அந்த அழகர் மலையில் திருக்கோவில் கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கும் நிருமாலின் திருவடிகளைக் கையால் தொழுது, மனத்தால் நினைத்து, வாக்கால் துதித்து அம்மலையை மூன்று தரம் பிரத்தானம் செய்யவேண்டும்! அப்படிச் செய்தால் அங்கே புள்ள நூபுரங்கூகை என்னும் ஆற்றினது கரையில் நிற்கும் ஒரு கோங்கு மரத்தின் கீழே பொற்கொடி போலவும், மின்னல் போலவும், புயல் போன்ற கூத்தலையும் வீணத்த தொடியையும் உடையான் ஒருத்தி தோன்றுவான்!

கண்ணகி:—தோன்றி என்ன செய்வான்?

அந்நகர:—உங்களைச் சில கேள்விகள் கேட்பான்!

கோவலன்:—அக்கேள்விகள் யாவை?

அந்நகர:—“இப்பிறப்புக்கு இன்பமும், மறுபிறப்புக்கு இன்பமும், இவை யிண்டு மொழிந்த எக்காலத்தும் ஒன்றாகத் தன்மையாய் அழிவற நிற்கும் இன்பமும் ஆகிய பொருள்கள் யாவை?” என்று கேட்பான்.

கண்ணகி:—அத்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டாலோ—?

அந்நகர:—“நான் இந்த மலைக்குக் கீழே வசிப்பவன்! என்னுடைய பெயர் வகோத்தமம்! நான்

கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டால் உங்களுக்கு நான் உரிமவாளரேன்! உங்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களை முடித்து வைப்பேன்! இத்தப் பிலத்துவாரத்தின் வாையும் திறத்த தருவேன்” என்று அந்த பொற்கொடி சொல்லுவான்.

கண்ணகி:—சரி; அவன் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு பிலத்துவாரத்துக்குள் துழைத்து விட்டோம் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். அதன் பிறகு என்ன நடக்கும்?

அந்நகர:—பிலத்துவாரத்துக்குள் துழைந்து போனால் அகே வாயிற்படிகள் காணப்படும்! அவைகளை யெல்லாம் கடந்து சென்றால் இரட்டைக்கதையுடைய வாயிற்படி ஒன்று இருக்கும்! அதைக் கடந்தவுடன் ஒரு மங்கை சித்திரத்திலெழுதிய பாவையைப் போலத்தோன்றி “மூடிவல்லாத இன்பம் யாது?” என்று கேட்பான்! அத்தக் கேள்விக்கு பதில் கொள்ளல் நான் முன்பு சொன்ன மூன்று பொய்கைகளையும் காட்டி அவைகளின் பெயரையும் மகத்துவத்தையும் சொல்ல நீராகும்படிச் செய்வான் பதில் சொல்லாவிட்டால் வந்தவழியே உங்களைத் திருப்பி அனுப்பிவிடுவான்! மற்றப்படி வேறு ஒரு கெடுதலும் செய்ய மாட்டான்! ஆதலால் நீங்கள் மூவரும் சென்று அத்தப் பொய்கைகளில் நீராடி உங்களுக்கு வேண்டிய இஷ்ட சித்தியைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்! அத்தப் பொய்கைகளின் பயனைப்பெற உங்களுக்கு இஷ்டமில்லா விட்டால் அந்த மலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் நிருமாலினுடைய தாமரை மலர் போன்ற நிருவடியை நினையுங்கள்! அப்படி நினைத்தால் அப்பொழுதே கருடப்பறவை யெழுதிய துலுஸ்தம்பத்தை நீங்கள் அடையலாம்! அத்தஸ்தம்பத்தைக் கண்ட அளவிலே அத்தக் கடவுளுடைய திருவடி உங்களுடைய பிறவித் துன்பத்தை நீக்கும்! நீங்கள் கண்கூடாகக் காணத்தரும் பிலத்தின் தன்மை இப்படிப்பட்டது! ஆதலால் நீங்கள் அங்கு சென்று அக்கடவுளுடைய அருளைப்பெற்றுக் கொண்டு பின்பு மதுரைக்குச் செல்லுங்கள்! நானும் கிளங்கடந்த கெடுமுடி யண்ணலின் தாங்களைத் தொழுவுதற்குச் செல்லுகிறேன்! (போக எத்தனிக்கிறான்).

கோத்தி:—அத்தனரே! சற்று கில்லும்! நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன்! அதைக் கேட்டுவிட்டுச் செல்லும்.

அந்தவர்:—அடிகாள்! சொல்லுங்கள்! நாங்கள் சொல்லுவதைக்கேட்க அடியேன் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்!

கேவந்தி:—நலம்புரிதொங்கை நான்மறைபாளா! இத்திராணு! செய்யப்பட்ட இத்திர வியாகரணத்தை நாங்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை! ஏனெனில், எங்களுடைய * அருக்கிகுடவுள் அருளிச்செய்த ஆகமங்களில் இத்திரவியாகரணத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களும் அடக்கி யிருக்கின்றன! ஆதலால் நீர் சொன்ன “புண்ணிய சரணம்” என்னும் பொய்கையில் நீராவேண்டிய அவசியமில்லை! தவிர, முற்பிறப்பிற் செய்த வினையின் பயனை இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கப்படுகிறது என்பதை நீர் கண்டுகாடப் பார்க்கவிலையோ? ஆதலால் “பவகாரண” என்னும் பொய்கையிலும் நாங்கள் நீராவேண்டிய அவசியமில்லை! நிந்த; சத்தியம் கோல்லாமை என்னும் இரண்டினையும் வழுவாது பாதுகாப்பவர்களுக்குக் கைகூட்டாத காரியங்களும் இருக்கின்றனவோ? இல்லை, ஆதலால் இட்டகித்தியைப்பெற “இட்டசித்தி” என்னும் பொய்கையில் நீராவேண்டிய அவசியமும் எங்களுக்கு இல்லை! ஆகவே நாங்கள் மிவத்துக்கு செல்லவேண்டியது அறவசியமாயிற்று! நீர் யிருப்பீர் வந்த தேய்வத்தைக்கண்டு அடிபணிதற்கு நீர் செல்லலாம்! நாங்கள் மதுரைக்குச் செல்லுகிறோம்!

அந்தவர்:—ஆஹா! அப்படியே! விடைதரவேண்டாம்!

கேவந்தி:—சரி; போய்வாருங்கள்! (அந்தணர் செல்லுகிறார்)

கோவலன்:—(கெளந்தியை நோக்கி) அம்மணி! கோமாயிட்டது! காழினை பத்துக்குமேலிருக்கலாம் போல் காணப்படுகிறது! நாமும் இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்படுவோமே!

கண்ணகி:—ஆமாம்; நாயந்திரத்துக்குள் ஏதாவது ஒரு ஊரை அடையவேண்டாம்! சிக்கிரம் புறப்படுவதே உத்தமம்!

* கெளந்தியடிகள் பெனத்த சந்ரியாசியாதலாலும், அருகர் பெனத்தமதக் கடவுளாதலாலும், கெளந்தி மற்ற தேவர்களால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஆகமங்களில் பற்றிச்சொல்லாது அருகர் செய்ததைக் கூறினாள்.

கேவந்தி:—ஆஹா! அப்படியே! (கண்ணகியை நோக்கி) என்னம்மா! கீ என்னோடு வருகிறாயா, அல்லது உன் கோவலனோடு வருகிறாயா?

கண்ணகி:—இரண்டு பேருடனும் வருகிறேன்! (கோவலனை ஒரு கையிலும் கெளந்தியை மற்றொரு கையிலும் பிடித்துக் கொள்ளுகிறாள்).

கேவந்தி:—சரி; போகலாம்! (கோவலன், கண்ணகி, கெளந்தி மூவரும் அவ்விடம் விட்டு நீங்குகிறார்கள்)

[3-வது அங்கம் 3-வது காட்சி முற்றும்]

நாகை, ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

ஓ ம்ரி

ஸ் சாவித்திரியை நம:

உபநிஷதரீத தீபிகை.

V. அத்வயதாரகோபநிஷத்

—:(0):—

ஓ பூர்ணமத இதி சாந்தி

[இவ்வுபநிஷத்தானது பெரும்பாலும் மன்டல பிராற்மனோபநிஷத்து வாக்கியங்களுக்கு ஒத்து இருக்கும்.]

அத்வயதாரக மென்னும் உபநிஷத்து இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் சமம் முதலிய அறுகுணங்கள் நிறைந்தவனுமான யதியின் பொருட்டு (கர்மங்களின் பலத்தில் ஆசையை விட்டவனான சந்ரியாசியின் பொருட்டு) சொல்லப்படுகின்றான் சித்ஸ்வரூபன் (அறிவே உருவமாயுடையவன்) என்று சதாகாலமும் பாவித்து, சுண்களை மூடிக்கொண்டவனாக கொஞ்சம் திறந்து கொண்டாவது, அந்தர் திருந்தியால் (அகமுக நாட்டப் பார்வையால்) புருவ (மந்தியிலுள்ள) தகரத்திற்குமேல் (தகராகாசமாகிய சிறுஅம்

பலத்திற்குமேல்) சச்சிதானந்த பிரகாசக்கூட்ட ரூபமாகிய பரப்பிரம்மத்தை தரிசித்துக்கொண்டு அந்த ரூபமாகிறான். கர்ப்பம், ஜன்மம், ஜரை (மூப்பு), மரணம் (இந்த ரூபமாகிய) சம்சாரமாகிய பெரிய பயத்தைத் தாண்டச்செய்வதால் இதற்கு தாசகம் என்று பெயர். ஜீவ ஈசுவரர்கள் மாயாசம்பந்தமானவர்கள் என்றறிந்து சகல வீசேஷங்களையும் நேதி நேதி யென்று (இல்லை இல்லை யென்று) தள்ள, எது மிஞ்சிநிற்குமோ அது அத்வயமான பிரஜ்ஞம். அது (அப்பிரஜ்ஞம்) சித்திக்கும் பொருட்டு மூன்று லக்ஷியங்களின் அதுஸந்தானம் செய்யத்தக்கது. அந்தரலக்ஷிய மாவது:—தேசத்தின் மத்தியில் பிரஜ்ஞமரடியாகிய சுஷுமனையானது சூர்ய ரூபியாய் பூர்ண சுந்திரைப் போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு நிற்கின்றது. அது மூலாதாரத்தி லாரம்பித்து பிரஜ்ஞமரத்திரம் வரையில் சென்று நிற்கும். அதன் மத்தியில் கோடி மின்னல்களுக்குச் சமானமான காந்தியுடன் தாமரைத் தண்டின் மூலப்போல் சூக்ஷ்மமான அங்கத்தை யுடைய தாய் குண்டிலினி யென்பது பிரசித்தமாயிருக்கும். மனிதன் அதை மனதாலேயே பார்த்து சர்வ பாபங்களின் நாசவாயிலாக முத்தனாகிறான். நெற்றிக்குமேலே இருக்கும் லலாதத்திலுள்ள சுந்திரமண்டலத்தில் சதா காலமும் தாசக யோகத்தின் ஸ்பூரணத்தால் தேஜஸை (பிரகாசத்தை) பார்ப்பானாகில் அவன் சித்தனவன். சுட்டி வீரஸ்களின் துணிகளால் மூடப்பட்ட காதுகளி னிரண்டு துவரங்களிலும் பூக்காசுப்தம் (பூ) என்னும் சப்தம்) உண்டாகும். மனம் அவிடத்தில் நிற்க கண்களின் மத்தியிலுள்ள நிலையோதி ஸ்தலத்தைப்பார்த்து அந்தத் திருஷ்டியால் (அகமுகப் பார்வையால்) ரிசதிகயமான கதத்தை யடைகிறான். இவ்விதமாக நவருபத்திலும் பார்க்கிறான். இவ்விதம் அந்தர்லக்ஷியத்தின் லக்ஷணம் முமுக்ஷுக்களால் உபாசிக்கத் தக்கது.

இதன்மேல் பஹிர் லக்ஷியத்தின் லக்ஷணம்:—முக்கின் துனியிலிருந்து நான்கு, ஆறு, எட்டு, பத்து, பண்ணிரண்டு அங்குலங்களுக்கு கப்பால் வரிசையாய் நீலம், சியாமம் (கருப்பு அல்லது கரு நீலம்), சிகப்பு, மஞ்சள், வெண்மைநிறங்களுடன் கூடிய வியோமத்தை (ஆகாசத்தை) பார்ப்பானாகில் அவன்யோகியாவான். சலிக்கும் பார்வையால் வியோமபாகத்தைப் பார்க்கும் புருஷனுடைய பார்வைக்குமுன் ஜ்யோதிக்கிரணங்களுண்டாகும். அதன் தர்சனத்தால் யோகியாகிறான். காட்ச்சின் தங்கத்திற்குச் சமானமாகிய ஜ்யோதிக்கிரணங்களை கடைக்கன்னின்முடி விலாவது பூமியிலாவது பார்க்கின்றான். அந்தப்பார்வை ஸ்திரமாகும். சிரசுக்குமேல் பன்னிரண்டங்குலமுள்ள ஜ்யோதியைப் பார்ப்பவனுக்கு அயிர்த்தத்துவம் (மரணமின்மை) உண்டாகும். எங்கெங்கு நின்றாலும் அவனுக்கு சிரசில் வியோமஜ்யோதி தோன்றினால் வியோகியாகிறான்.

மத்தியலக்ஷிய லக்ஷணமாவது:—தன்னுள் காலையில் அநேக வர்ணங்களுடன் கூடிய அகண்ட சூர்ய மண்டலத்தைப்போலவும், அக்னி ஜ்வாலைக் கூட்டங்களைப்போலவும், இவைகளற்ற ஆகாசத்தைப்போலும் பார்க்கிறான். அதன் ரூபமாய் நிற்கின்றான். அதை மறுபடியும் (அடிக்கடி) பார்ப்பதால் குணமற்ற ஆகாசமாகிறான். பிரகாசிக்கும் நகத்திரங்கள் போலவனவால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டதும் எங்கும் காடாந்தகாரத்துக்கு (மிகுந்த இருளுக்கு) சரியானதுமாகிய பாமாகாசமாகிறான். காலாக்கிக்குச் சமமாய் பிரகாசிக்கும் மஹாகாசமாகிறான். சர்வத்திற்கும் மேன்மையான பரமப் பிரகாசத்தோடு பிரகாசிக்கும் தத்துவாகாசமாகிறான். கோடி சூர்ய பிரகாசத்தின் வைபவத்திற்குச் சரியான சூர்யாகாசமாகிறான். இவ்விதம் பாஹ்யத்திலும் (புறம்பிலும்) அந்தரத்திலும் (உள்ளும்) இருக்கும் வியோம பஞ்சகம் (பீர்த். ஆகாசங்கள்) தாசகத்தின் லக்ஷியமாகும். அதை தரிசிப்பது

பவன்¹ முத்தியைப் பலனுகவுடையவனுப் அதைப் போல் ஆகாய சமானமாகிறான். ஆகையால் தாரகமே அபரணங் (யோக) மாகிற பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய லக்ஷியபாகும். அதற்கு ஐந்த சுலோகமுண்டு: “அந்தயோகத்தை பூர்வம் உத்தரம் (முன், பின்) என்கிற பிரிவினில் இருவிற மென்றறி, பூர்வ[பாகம்] தாரகமென்றும் உத்தர [பாகம்] அமரஸ்கமென்றும் [சொல்லப்படும்].” கண்ணுக்குள்ளிருக்கும் தாரகங்களில் [கருவிழிகளில்] [pupils of the eye] சந்திரபுரங்களின் பிரதிபலனம் உண்டாகிறது. * தாரகங்களினால்

* தாரகமென்றே பதத்திற்கு ஈஷத்திரமென்றும் கண்ணின் கருவிழிபென்றும் அர்த்தமுண்டு. மண்டலபிராஹ்மண உபவிஷத்தின் பாஷ்யகாரர் மேல்மொழிபெயர்த்த வாக்கியங்களையே பெரும்பாலும் எடுத்தெழுதியிருக்கின்றார். அவர் அப்பிராயம் பின் வருமாறு:—பிரம்மாண்டத்தில் சூர்யசுந்திரர்களின் கதி [நடை] ஈஷத்திரங்களை ஆகரியத்தாயிருக்கும். ஏனெனில் சலனமற்ற ஈஷத்திரங்களைக் கொண்டு சலனமுள்ள பிரகங்களின் நிலைகளையும் அவைகளின் நடைக்கு எல்லைகளாகிய பண்டங்களையும் அறிய வேண்டும். அதனாலேயே நாம் சூர்யன் அகவனி ஈஷத்திரத்தின் முதற்பாதத்திலிருக்கிறான் முதலிய வாக்கியங்களைச் சொல்கிறோம். தேகத்திலும் இடது வலது கண்களாகிய சூர்யசுந்திரகதியானது லயகதிக்கிரமத்தில் தாரகங்களை [கருவிழிகளை] ஒட்டிச் செல்லும். அக்கருவிழிகளில் சூர்யசுந்திரர்கள் பிரதிபலனமாவதால் அக்கருவிழிகளே [தாரகங்களே] அண்டத்தில் ஈஷத்திரங்களுக்கு [தாரகங்களுக்கு] அபேதமாகும். தாரகங்களாகிய ஈஷத்திரங்களால் சூர்யசுந்திரர்களின் நடைக்கு எல்லை நிர்ணயிக்கப்பட்டு அவ்வெல்லைக்குட்பட்டசூர்யமண்டல² சந்திரமண்டல³ தரிசனம் உண்டாகுமெனவே, பிண்டத்திலும் கிரகின்மத்தியிலுள்ள ஆகாயத்திலும் சூர்யசுந்திரமண்டலங்கள் உண்டென்ற நிச்சயத்தால் தாரகங்களால் [கருவிழிகளால்] அம் மண்டலங்களின் தரிசனம், அண்டப்பிண்டங்களிலுள்ள மண்டலங்களின் கீகதியப்பார்வையால் உண்டாகவேண்டுமென வேற்படும். இது அகமுகப் பார்வையானதால் தாரகங்களால் மாத்திரம் கூடும். ஆகவே இந்தயோகத்திற்கும் தாரகமெனப்பெயர். சாதாரணமாய் வேறுவிதமாக தாரக சப்தத்திற்கு பொருள் சொல்வதுண்டு. “சம்சாரத்தைத் தாண்டச்செய்வதால் (ஞ்-தாண்டிதல்) தாரகமென்று சொல்லப்படும்.

சூர்யசுந்திர மண்டல தரிசனம் (உண்டாகும்). பிரம்மாண்டத்திற்குப்போல் பிண்டாண்டத்திலும் (தேகத்திலும்) சூர்யசுந்திர மண்டலங்களரிசனம் உண்டென்று நிச்சயித்து, தாரகங்கள் இரண்டிலும் அவைகளின் (சூர்யசுந்திரமண்டலங்களின்) தரிசனம் [செய்யவேண்டியது]. இரண்டின் கீக்கிய திருஷ்டியினால் [பிரம்மாண்டத்திலுள்ள சூர்யசுந்திர மண்டலங்களும் தேகத்திலுள்ள சூர்ய சந்திர மண்டலங்களும் ஒன்றே பெயராகிய பார்வையால்] மனதுடன் திபானம் செய்பவென்பது. அதன் [மனதின்] சேர்க்கையில்லாவிடில் அந்தா பிரவீர்த்திக்கிடமில்லாமற் போய்விடும். ஆகையால் அந்தத் திருஷ்டியால் [அசமுசுப்பார்வையால்] தாரகமே அனுசந்தானம் செய்யத்தக்கது. அத்தாரகமும், மூர்த்திதாரகம் அமூர்த்திதாரகமென இருவகைப்படும். எது இந்திரியங்களுக்கு கப்பாற்பட்டதோ அது மூர்த்திதாரகம்; எது புருவமத்தியத்திற்கப்பாற்பட்டதோ அது அமூர்த்திதாரகம். எங்கும் உட்பதார்த்தங்களின் விவேகத்திற்கு [பிரித்தறிவதற்கு] மனதுசேர்ந்த அபிரியாசமேவேண்டும். தாரகங்களால் [அதன் மேலிருக்கும்] * தத்துவத்தின் தரிசனமுண்டாவதால் மனதுடன் கூடிய அகமுகப்பார்வையால் சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாகிய பிரஹ்மமே [அறியப்படுகின்றது]. † ஆகையால் வெண்மையாகிய தேஜோமயமானது [பிரகாசமயமானது] பிரஹ்மமென ஏற்படும். அப்பிரஹ்மமானது மனதுடன் கூடிய கண்ணினால் [அகமுகப்பார்வையால்] அறிப்படும். இவ்விதம் தஹரம் முகபீபனவாகிய அமூர்த்திதாரகம் மனதுடன் சேர்ந்த கண்ணுல்தான் அறியப்படும். ஏனெனில் மனமானது கண்ணிற்கு அறினமாயிருக்கும். வெளிமுகத்திற்குப்போல் அகமுகத்தி

* சத்துவம் என்றும் பாடமுண்டு.

† மண்டலபிராஹ்மனையேபிஷத் பாஷ்யகாரர் இதற்கு ஆதாரமாக “எது வெண்மையோ அது பிரஹ்மம்” என்றும் உதரவகிரின் வாக்கியத்தை உதாஹரிக்கின்றார்.

னும் ரூபத்தை அறிவதான காரியமானது ஆத்மா கண் [பார்வை] இவ்வீரன்யுடன் சேர்க்கையால்தான் உற்பத்தியாகும். † ஆகையால் மனதுடன் கூடிய அந்தர்திருஷ்டி [அகமுகப்பார்வை] தாரகப்பிரகாசத்திற்கு [அதன் தரிசனமுண்டாவதற்குக்] காரணமாகும்.

இருபுருவ மத்தியிலிருக்கும் தவாரத்தில் பார்வை (வைக்கவும்) அதன் மூலமாக மேலிருக்கும் தேஜசு (பிரகாசம்) உண்டாகவே தாரகயோகமாகும். அதனோடு (பிரகாசத்தோடு) மனதுடன் சேர்ந்த தாரகத்தை பார்வையை நன்றாய்ச்சேர்த்து பிரயத்தனத்துடன் சாவதானமாய் (ஜாக்ஞாதையாய்) இருபுருவங்களுக்கும் கொஞ்சம் மேலுங்கே வேண்டும். * இது பூர்வபாகமாகிய தாரகயோகம்.

உத்தர (பாக)மானது அபூர்த்தமாகிய அமரஸ்வமெனச் சொல்லப்படும். தாலுமூலத்தின் † மேல் பாகத்தில் பெரிதாகிய ஜ்யோதிக்கிரணங்களை ருக்கின்றன. ‡ அது யோகிகளால் தியா

† வெளி முகப்பார்வையில் எப்படி மனமும் கண்ணும் சேர்ந்தால் தான் ஓர் ரூபத்தினி நிவுண்டாகுமோ, அதுபோல் அகமுகப்பார்வையிலும் ஆத்மாவுடன் கருவியியால் குறிக்கப்பட்ட உள்ளிந்திரியத்தின் சேர்க்கையால் தான் மூர்த்திதாரகயோகத்துக்கு லக்ஷியமாகிய மூர்த்திகளின் ரூபங்களும், அபூர்த்தி தாரகயோகத்திற்கு லக்ஷியமாகிய ஈகலதேஜோபயமாகிய (வெண்மைப் பிரகாச மயமாகிய) பிரகாசத்தின் ரூபமும் அறிப்படுமென்பது பொருள்.

* அப்படிச் செய்வதால் உண்மையாவதற்குக் காரணமாகுமென்று மண்டலப்பிராந்தமேனோபநிஷத் பாஷ்யகாரர் சொல்லுகிறார்.

† தாலுமூலத்திலிருந்து பனிரண்டங்குலத்தின் கடைசியில் இருந்தோற்ற முண்டாகுமென்றும், அந்த இருளின் கெயில் பார்வையை நிறுத்த அண்ட மண்டல ஜ்யோதி பிரகாசிக்குமென்றும், அதன் தியானத்தால் மனத்தின் ஸ்திரமும் அதன் உழியாய் வாயு வின் ஸ்திரமும் ஏற்படுமென்றும், ஹடயோகத்தை நிறுத்துவதும் அப்பியதித்தாலும் ராஜ்யோகத்திலாவது போல் மனம் வாயு இரண்டின் ஸ்திரத்தன்மை ஏற்படாது என்றும் மண்டலப்பிராந்தமேனோபநிஷத் உரையாசிரியர் சொல்லுகிறார்.

‡ ஜ்யோதி மண்டலமென்றும் பாடமுண்டு.

னம் செய்யத்தக்கது. அதனின்றி அன்னிமாதிக் கித்திகளுண்டாகும். பார்வையானது அந்தரபாறிய லக்ஷியங்களில் மூடுதல் திறத்தலற்றிருந்தால் அது சாம்பலீ முத்திரையாகும். அம்முத்திரையில் ஆரூடன (அம்முத்திரையின் சாதனம் முற்றிலும் வசமுள்ள சாத்தியன) ஞானி வசிக்கும் பூமி (அவனல்) சுத்தமாகும். அவன் பார்வையால் சகல லோகங்களும் பவித்திர (சுத்த)மாகும். யாதொருவனுக்கு அப்படிக்கொத்த பரமயோகியின் பூஷணிகடைக்குமோ அவன் முத்தனுவான்.

(அவ்வமநஸ்கத்தின்) அந்தரலக்ஷிபம் ஐஸ்ஜ்யோதி ஸ்வரூபமாகும். பரமகுருவின் உபதேசத்தால் சஹஸ்ரதன கமலத்தில் ஐஸ்ஜ்யோதியாவது அல்லது புத்தியாகிய குலகையில் மறைந்திருக்கும் ஜ்யோதியாவது, ஷோடசாரத்திலிருக்கும் துரியதை தன்யமாவது அந்தரலக்ஷியமாகும். அதன் தர்சனம் ஆசார்யரையே மூலமாக [காரணமாக] உடையதாயிருக்கும். * வேதசம்பன்னராயும், விஷ்ணுபக்தராயும், மாத்சர்ய மில்லாதவராயும் [பொருளையற்றவராயும்], யோகத்தை யறிந்தவராயும், யோக நிஷ்டராயும் [யோகாப்பியாசி யாகவும்] எப்பொழுதும் யோகஸ்வரூபராயும் [யோகத்தின் கித்திபெற்று யோகமே தன் ஸ்வரூபமாக வுடையவராகவும்], சுத்தராயும் இருப்பவர் ஆசாரியர் [குரு]. குருபக்தியோடு கூடினவராயும், வீசேஷபாகிய புருஷ [ஜீத்ம்] ஞான முடையவராயும், இந்த லக்ஷணங்களோடு கூடினவரே உருவென்று சொல்லப்படுவர். [குருவென்கிற பதத்தில்] “கு” என்கிற சப்தம் அந்தகாரத்தை [அஞ்ஞானத்தை] யும், “ரு” என்னும் சப்தம் நாகத்தையும் குறிக்கும். அந்தகாரத்தை [அஞ்ஞானத்தை] நாகம் செய்வதால் “குரு”வென்று சொல்லப்படும். “குருவே பரப்பிரஹ்மம், குருவே பரமகதி, குருவே பரா கீத்யை, குருவே

* அந்தரிசனம் குருவின் ஞானால்தான் கிடைக்குமென்பது பொருள்.

பராயணம்: [முக்கியமாக யடைய வேண்டிய பொருள்], குருவே மேன்மையான முடிவு, குருவே மேன்மையான தனம் [பொருள்]. அதை [பிரதமத்தை] உபதேசிப்பதால் குருவே குருதரமானவர் [மிகவும் மேன்மையுள்ளவர்].” எவன் இதை [நிக்குருஸ்துதியை] ஓர் தடவை உச்சரிக்கின்றானோ அவனுக்கு [அது] மோகத்துக்குக் காரணமாகும். சரஸ்வதி மங்களில் செய்த பாபங்களும் அந்த கைதைத் திலேயே நாசமடைகின்றன. சரஸ்வதி மங்களையு மடைகின்றான். சரஸ்வதி புருஷர்த்தங்கரின் சித்தியுமுண்டாகும்.

ஓம் பூர்ணமத இதி சாந்தி

“பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணமுகத்யதே
பூர்ணமத: பூர்ணமதாய பூர்ணமேவமவஸித்யதே.”

அஹ் பூர்ணம். இது பூர்ணம். பூர்ணத்தி லிருந்து பூர்ணம் உதிக்கின்றது. பூர்ணத்தி லிருந்து பூர்ணத்தை எழிக்க பூர்ணமே: மிகுந் தின்றது.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

இந்நிலை விலகித்தாமணி,
யுபதேசத் வாக்கியார்த்த நிபிகையில்
ஐந்தாவகான அகவாபகாதேவபதேசத்

முற்றப்பெறு:.

ON THE NECESSITY

Of Mental Training, even for Physical Culture.

தேகப்பயிற்சிக்கும்

மனப்பயிற்சி அவசியமே.

“The readers of your journal appreciate it very much at it contains matter calculated to raise the mental and moral tone.”—*The Voice of Truth in the Republic of Letters.*

“மன்மன மெக்குண்டு வாயுவு மங்குண்டு
மன்மன மெங்கிலிலை வாயுவு மங்கிலிலை
மன்மனத்துள்ளே மகிழ்ந்திருப்பார்க்கு
மன்மனத்துள்ளே மஞ்ஞையாமே.”

—திருமந்திரம்—

யிந்தி யிரண்டு விதம்: மனப்பயிற்சி, தேவப்பயிற்சி என்று சொல்லப் படும். தேவம் என்பது எப்பதானு களாலும் சேர்ந்து கட்டப்பட்டு தசேந்திரியங்களாலும் இயக்கப்

படும் இயக்கையிலமைந்ததோர் அற்புத யந்திர மாம். இந்த யந்திரத்தைப் பழக்குவது தேவம் பயிற்சியாம். “சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செத்தியும் காப்பழக்கம், கற்றதோர் கல்வியும் மனப் பழக்கம்” என்றார் ஞானவாயாரீ. இந்த தேவம் என்பது, நரம்பு, உதிரம், மாம்ஸம், கொழுப்பு, சுக்நி லம் இவற்றா லிணைக்கப்பட்டு தோலினால் போர்த்தப் பட்டதோர் கூடு. இந்தக் கூட்டுக்குள் வாசம் செய் றெவர் தசேந்திரியங்கள் என்றுசொல்லும் சருவமாத் திர உறுப்புக்கள். இந்த இத்திரியங்களை இயக்கும் சக்தியாய்க் க்து மனம். மனநாகிய சூத்திரதாரிக்கு சூத்திரங்கயிது போலிருந் துதவுவது பிராணன் முத லான வாயுக்கள். முக்திய வாயுக்கள் மீத்தோடு அவற் றின் இயக்க நிசேஷமான சூக்ஷ்மவாயுக்கள் மீத்தும் சேர்ந்து ஆகப் பத்துவாயுக்களுக்கும் பொதுவாய் பிராணவாயு வென்றுபேர். பிராணனைக் குதிரை பென்றும் மனதைக் குதிரையேறிச் சவாரிசெய்யும். ஆளுனென்றும் சொல்வர். இவ்விருவரும் ஒன்று நின்றால் பி ஒன்றும் பலிக்காது. ஆளுன டெக் கேத்திரும் முக்தியுல், குதிரை தெற்கேபார்த்து ஓடுவதானால் காரியம் எப்படிமுடியும்? முடியாதே போல், மனம் ஒருவழியிற் சங்கற்பிக்கப் பிராணன் பழக்க வாசனையால் வேறொருவழியிற் சென்றால் ஜீவயாத்திரை இனிதுமுடியாது பழுதென்று தெறிப் போம். இவ்விதம்மனம் அப்படியே. ஆளுனைய புருஷன் ஒருவழியிற் சங்கற்பிக்க இவ்வித தர்மத் துக்குப் பிராணனும் வதானத்திலிருக்கும் இவ்வான் வேறுவழி சென்றானாயின், “இவ்விதமென்னும் இயல்புடைய வான்சுடம் செல்லாது தெற்றிற்று வின்த”.

இது இகம் பரமிரண்டிதும், வினயாபி வின யெல்லாவற்றிற்கும் உண்மையாய்ப் பொருக்கி

மொரு உத்தம தர்மமாம். ஸாதாரண இத்த தர்மத்தை யாவர் அறிந்துணர்ந்து அதன் வழிப்பட்டு நடக்கிறார்களில்லையோ அவர்கள் அல்லற்பட்டு அழிவெய்துவார். இது யோக மார்க்கத்திலும், ஞான மார்க்கத்திலும், இல்லறத்திலும், துறவறத்திலும் தான் பொருந்துமென்பதில்லை. எல்லா விதத்திலும் எல்லாவழியிலும் இதனுண்மை புன்னபடிபார்க்கிற பொருட்டும்.

சென்ற ஆகஸ்டு மீ 29உ திங்கட்கிழமையன்று மாலையில் சென்னை பீப்ல்ஸ்பார்க்கிலுள்ள தென்னிந்தியா தேஹப்பயிற்சி சங்கத்தார் (South Indian Athletic Association) அவர்களுடைய பந்தயஒட்ட சாலையில் பள்ளிப்பிள்ளைகளுடையவும் மற்றவர்களுடையவும் தேஹப்பயிற்சியைத் தூண்டுவதற்கான பந்தய ஒட்டங்களும் விளையாட்டுகளும் வைத்துக் கொண்டு பரிசுகொடுத்தார்கள். அங்கே பந்தயத்துக்கு ஏற்றதாய்க்குறிக்கப்பட்ட விளையாட்டுகளில் பல பின்புறமாறு :—

(1) கால்கடையாக ஒட்டும்பிடித்தல்—100 கஜதூரம்.

(2) கண்கட்டிக்கொண்டு குதிரையோட்ட மாதிரி யோடும் பந்தயம் (Tandem Race) 50 கஜதூரம்.

(3) கண்கட்டிக்கொண்டு ஜலம்நிற்ப்பிய சட்டியை நுக்கிக்கொண்டு ஓடுதல்—50 கஜதூரம்.

(4) மூன்றுகால் ஒட்டப்பந்தயம். (இருவர் சேர்ந்து மூன்று கால்களால் ஓடுதல்.)

(5) ஐயுகிகள் ஒட்டம்.

(6) ஒற்றைக்குதிரை கட்டிய ரேக்ளா வண்டி யோட்டம்.

(7) ஒற்றைமாடுகட்டிய ரேக்ளாவண்டி யோட்டம்.

(8) தேர்வடம்பிடித்து மல்லுக்கு நிற்கல்.

இதில் முதலாகநின்று பந்தயம் கெலித்தவர்களுக்கு ரூ. 5, 6 முதல் 10, 12, 25-வரையில் வெகு மதி கொடுத்தார்கள்.

முதலாவது பந்தயமான கால்கடையாக ஒட்டம் பிடித்தலில், யார் மூச்சையடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, பிராணனை மூடுக்கியோடப் பழகியிருந்தாரோ அவரே ஜயிப்பார். ஜயித்தவரும் ஆப்படிப் பழகினவரே.

இரண்டாவதான கண்கட்டிக் குதிரையோட்டமாகிரியோடும் பந்தயத்தில், ஒருவர் கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு முன்னிற்க, அவர்தோளில் குதிரை லகான்

போல் வேஷ்டியைப்போட்டுப் பின்னே அதைப் பிடித்து நிற்பர் அவர்தோழர் ஒருவர், முன்னின்றவர்கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு ஓடவேண்டும். பின்னின்று லகான்பிடிப்பவர் அவரநேரே ஜயவந்தம்பத்தைநோக்கி யோடும்படி லகானைப் பிடித்திழுப்பதற் சைகை காட்டவேண்டும். இந்தப் பந்தயத்தில் முாட்டுத்தனமாய் ஓடுகிறவன் வழிதப்பியோடுவான். பந்தயம் ஜெயிக்கவேண்டுமானால் இருவருக்கும் வாடிவுக்கும் மனதுக்குமுள்ள ஏற்றமையிருக்கவேண்டும். கண்மூடி முன்னின்றோடுபவன் வாயுவுக்குச் சமானம். அவன் பின்னின்று இயக்குமவன் இயக்கத்துக்கிணங்கி நேர்வழி யறிந்தோடுவான் அவன் பிரயத்தனம் பலியாது. ஆகவே கண்ணோட்டம் பின்னின்று இயக்குமவனதாகவும், காலோட்டம் முன்னின்றோடுமவனதாகவு யிருக்கவேண்டும். முன்னவன் கால் கள் பின்னவன் கண்களின் நோக்கறிந்தோடவேண்டும். அது எப்படி? குதிரையானது எப்படி சாரதியின் நோக்கறிந்து ஓடுகின்றதோ அப்படியே முன்னின்ற கண்கட்டி மனிதன் தன் எண்ணமெல்லாவற்றையும் பின்னவன்மேல் வைக்கவேண்டும். பின்னின்று செலுத்துமவன் தன்னெண்ண மெல்லாவற்றையும் ஜயவந்தம்பத்திலவைத்து முன்னின்றோடுமவனை நேரே யதனிடம் செலுத்துவதில் கருத்தான்றி நிற்கவேண்டும். இப்படி இருவரும் பிராணனும் ஈன்மும்போல் ஒத்துழைத்தாலன்றி பந்தயத்தில் ஜெயம் பெறுவது தர்ப்பமாம். மனதொத்துப் போய்விட்டால் விசையறிந்தோடத் தானேவரும். இஃகெதல்லாம் இத்திரியங்கையாடக்கி மனவழிப்படுத்தலாலேயே வந்தமையும். முன்னவன்முற்றும் அந்தர்முகமாயிருக்கப் பின்னவன் முற்றும் பஹிர்முகமாயிருக்க, இருவரின் பஹிரஹ முகப்பார்வைகள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒருமைப்படுவேண்டும். இந்த மனப்படிக்க மில்லாதார் இப்பந்தய ஒட்டத்தில் சிறிதும் ஜயிக்கமாட்டார்கள். இம்மனப்படிக்கம் முற்றும் வெளியாகவேண்டியே, முன்னின்று ஓடுமவரையும் பின்னின்று செலுத்துமவரையும் அவர்கள் ஓடவேண்டிய திசைக்கு எதிர்புக்கமாக நிற்கவைத்து, கண்ணைக்கட்டி ஓடுத்தருவாயில் திரும்பியோடும்படிச் செய்தார்கள். இந்தச் சூதை யுணரமாட்டாமல் அநேகர் மூலை மூடுக்குகளை நோக்கி ஓடிப் பந்தயத்தை இழந்தார்கள். இப்படியே ஒவ்வொன்றிலும் மனப்பயிற்சியில்லாது தேஹப்பயிற்சியென்ப பயின்றவர்கள். அவர் தேஹவல்லமையைச் சரிவர உபயோகித்துப் பந்தயத்தை ஜயிக்கமுடியாமல்

குருட்டுவழியில் முாட்டுத்தனமாயோடி, மூலமுடிக்குகளில்போய் முட்டிக்கொண்டு அவமானப்பட்டார்கள். பந்தயம் ஒடினவர்களில் பலர் புல்லர்த்தையில் பந்தய ஓட்டமார்க்கம் இருக்க, கப்பி ரோட்டிலும் மண்தரையிலும் காவடிபெறுத தெரியாமல் பந்தற்கால், தூண், கார்த்தாலி, பைலிசின் முதலானவற்றின்மேலெல்லாம் விழுந்தோடி வீண்துன்பப்பட்டு அவமானத்துக்கானவர்கள்.

இப்படியே ஒற்றைக்குதிரை ரோக்ளா வண்டிப் பந்தய மோதலையில், முக்கால் வட்டமும் [ரவுண்ட்] முதலாகவே முத்தியோடிய குதிரைவண்டியொன்று, பந்தயம் ஐயிக்குப்படியான காலத்தில் பந்தயவீதியிலேயே சுற்றியோடாது, வந்தவழியை நினைத்துக் குதிரைபாய்ச்சோட, அதை வாகவமாய்த் திருப்பப் பழகாதவன், குதிரையை வெருள அடிக்க அது துள்ளிக்குதித்து ரோக்ளா வண்டிக்காரனையும், “வண்டியையும்” கீழேதள்ளி அதுவும் விழுந்து உடைத்துக் கொள்ளுகொண்டது. இது குதிரையும் குதிரைக்காரனும் மனதொத்துப்பந்தயம் ஓடாமல் முாண்டு கொண்டு ஓடுவதின் பயனும் முடிந்தது. இப்படி தீவிரத்தினையென்னும் பந்தய ஓட்டத்தில் “வாயுமூனம் ஒத்த” உத்தமர்கள் காரியகாரணஸித்தி யென்னும் ஐயுறத்தம்பந்தையடைந்த பந்தயம் கெவித்தவர்களாக, அந்த ஒற்றுமை மடியப் பழகாதவர்கள் பந்தயவோட்டத்தில் முத்தியோடியும் பந்தயம் ஜெயிக்காமல் விழுந்தவகிப்பட்ட ரோக்ளா வண்டிக்காரனைப்போல் “குருட்டாட்டமாடி (த்துன்ப)க் குழியில் விழுந்து” வருந்துகிறார்கள்.

தேர்வடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு மல்லுக்கு நின்ற பந்தயத்திலும், தேவரீர்பயிற்சியை மனப்பயிற்சியோடு ஒக்கப்பதையே “ஸோலஸ்ஸர்கள்” என்னும் பேர்வீரர்கள் அவர்களுடைய தலைவர்எதிரின்று காட்டிய கைவாய்ச் சைகைகளுக்கிணங்கப் பழக்கவாசனையால் அவர்கள் மனதும் பிராணனும் இகைத்தொழுக எளிகில் வெற்றிபெற்றார்கள். அவர்களை யெதிர்த்துநின்ற போலீஸார் முதலான மற்றொருசாரார், அப்பழக்கமின்றித் தோல்வியடைந்தனர். இப்படியாக தேவரீர்பயிற்சிக்கும் மனப்பயிற்சியே முக்கியமும் முதலுமாயிருக்கிறது. இப்படியுள்ள தேவமனப்பயிற்சிக்குக் காரணம் வாயுமீனம் ஒன்றுதலாம். இந்த ஒற்றுமையே முத்தியு மாகிக்கும். யோகசித்தி காயசித்திகளுக்கு

கும் இந்த வாயுமனவொற்றுமையே யின்றியமையாச் சாதனமாம். இதற்கு யோக பரிபாகஷயில் கேவலதும்பகம் என்று பேர்சொல்வர். முத்திபெறவேண்டில் உடம்பை ஹிம்ஸித்து வருத்தவேண்டுமென்று நினைப்பது தப்பெண்ணம்.

விதேஹகைவல்யமாகிய உயர்முத்தி பெறுவதற்கும் தேவமே ஆதாரமாகவுள்ளது. தேஹம் இடையே விழுந்துபோனால் ஆத்மா பூணமெய்துவது பூஜ்யம்தான்.

“உடம்பராயியில் உயிராயியிற்
திடம்பட மெஞ்ஞானம் சேரவுமாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கு முபாயமறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த்தேனே.”

என்பது திருமந்திரோபதேசம். ஆகையால் தேஹப்பயிற்சிக்கும் மனப்பயிற்சியே அவசியமாதலால், தேஹமனயிரண்டும் ஒன்றுமிடமால் பிராணனை வசப்படுத்தல்வேண்டும். இதற்குப் பிராணபாமனென்று பேர். இந்த பிராணபாமசித்தி பெற்றார் இகம்பாமிரண்டிலும் பெறலரும் பெற்றுவாழ்வார் என்பதற்கையிலில்லை. இந்த வுண்மைபற்றியே பார்ப்பனசிக்ருவர்க்கு “7-வயதில்தானே உபவசம்செய்து பிரஹ்மோபதேசத்தோடு “பிராணயாம அப்பியாஸம்” பழகிவரக் கற்பிக்கிறார்கள். அதற்கு பிரஹ்மோபதேசம் என்னத்திற்கு என்னால் பிராணபாமசித்தி வரவ சத்தியையுக்கொடுக்க வல்லதாகையால், அல்து உத்தமமான உயர்வகியமின்றி யப்பியாஸப்பார், அசுரபாவத் தலையெடுக்கப் பெறுவதால், உலகுக்கே தீய்கு கிளைப்பவராவர். ஆகையால் அறியத்தக்க வெல்லவாற்றிலும் மேலாய் அறிவறிதாயுள்ள பிரஹ்மோபதேசம் ஒன்றின்பொருட்டே பிராணயாமம் தர்மவழியில் உபதேசிக்கத்தக்கது. இது பெரியோர் ஏற்படுத்திய உயர்வகியும். அல்கைத் குறுக்கி டுறுக்கிக்குறைவுபடப்பழகிச் சிறைப்பட்டுமெல்லவர் எத்தனை யோ பேர். அவர்களைப்பற்றி காம் ஒன்றும்சொல்லவரவில்லை. உண்மையைச்சொல்லி உத்தமவழியைக் காட்டலாமெயன்றி, மத்தியமவழியைக் காட்டுவது முறையல்ல.

ஓம் தத்ஸத்.

ON DISEASE or SICKNESS.

தோய்.

க்களாய்ப் பிறந்தார்க்கு நேரும் துன்பங்கள் பல வற்றுள்ளும் 'நோய்' அல்லது 'பிணி'யும் ஒன்றாகும். யாக்கையை இழித்துக் கூறுவதற்கு முதற்காரணம் அது நோயனுருதற் கிடனாயிருத்தலேயாம். இது பற்றியன்றோ 'பொல்லாப்புழுமலி நோய்ப்புன் குரம்பை' என்றார் பிறரும். யாக்கையைப் புன்மைப் படுத்தும் இந்நோய் இன்றேல் மாணுடவாழ்க்கைபெரிதும் பயனுடைத்தாதலும், நோய் உளதேல் அது பயனின்றாய்க் கழிதலும் உண்டோ எனின், உண்டு. எவ்வாறெனின்; கூறுதும். உலகத்தவரார் பெரிதும் மதிக்கப்படுவது செல்வம். ஏனெனின் அஃது "அறனிலும் இன்பமுமீனும்." இத்தகைய செல்வமோ குறையின்றி எந்நாளும் நீலத்திருப்பதன்று. "நிறைசெல்வம் நீரிற்சுருட்டு நெடுந்திரைபோல் குறைதலும் நிறைதலும் அறவேபுதிதலுமாகிய இயல்பிற்று. ஆனால் இச்செல்வம் குறைவற்றதாயின் இதன்பெருமை எத்துணையாகும்? குறைவற்ற செல்வம் ஒருவர்க்குக் கிடமொயின் அதை அவர் மறுப்பாரோ? மறுர். குறைவற்ற செல்வத்தோடொப்ப நோக்கத்தக்கது வேறென்று கிடைப்பினும் அதனையும் மறுர் என்பது தின்னம். குறைவற்ற செல்வத்தோடொப்பது என்னையெனின் நோயற்றவாழ்வேயாகும். 'நோயற்றவாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்' என்ற பண்டையோர் கூற்றுமுண்டு. ஆதலின் நோயின்றேல் மாணுடவாழ்க்கைபெரிதும் பயனுடைத்தாகும். 'எழுமையும் 1 ஏமாப்புடைய கல்வியைக்கற்றற்கும் இன்னும் மாணுடதேகம் எடுத்ததற்கு இன்றியமையாது

1. உமையுமே உதவுதல்.

செய்யவேண்டுவன பல செய்தற்கும் இழைபூறு யிருத்தலான் நோயுளதேல் மாணுடவாழ்க்கை பயனின்றாய்க் கழியுமென்க. அன்றேல் இந்நோயினைப்பற்றி நாம் நன்காராய்தல்வேண்டும். முதற்கண் நோயாவது என்னையென்று விசாரிப்பாம்.

*'மிகிலும் குறையிலும் நோய்செய்யு தலோர் வளிமுதலா வெண்ணிய மூன்று.'

அஃதாவது உணவுஞ் செயல்களும் ஒருவன் பகுதிக்கொத்த அளவினவன்றி அதிகின் மிகுமாயினும் குறையுமாயினும் பெரியோரால் சொல்லப்பட்ட வாதம், பித்தம், சிலேட்டிமம் என்னும் மூன்றுவகையான துன்பமே நோயென்னப்படும். இதனிலே நோய் இன்னதென்பதும், அது உண்டாதற்குக் காரணமும் அறிந்தாம்.

உணவுஞ் செயல்களும் மிகாமலும் குறையாமலும் இருக்குமேல் நோய்கள் வாராதோ வெனின் அப்போத்துத்வரக்கூடும். ஆயின் அவ்வபழினைபான் வருவனவாதலின் அதன் கழிவின்கணல்லது தீராத. ஆகவே ஏனாக் காரணங்களால் வருவனவற்றையே நாம் ஆராயவேண்டும். உணவு ஒத்தலாவது சுவை விரியங்களானும் அளவானும் பொருந்துதல். வாசபதார்த்தங்களை யே மிகுதியு முன்னாலும், பித்தபதார்த்தங்களை யே மிகுதியு முன்னாலும், சிலேட்டிம பதார்த்தங்களை யே மிகுதியு முன்னாலும் ஆகாது. மூன்றையும் சமமாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அளவிலும் அவ்வாறே. ஈண்டு அளவென்றது உணவளவும் கால அளவுமாம். உணவு உருசியாயிருக்கும் காரணம் பற்றியாவது வேறு எக்காரணம் பற்றியாவது மிகுதியாயுண்டலும், மற்றை அமயங்களில் குறைவாயுண்டலும் ஆகாது. கால அளவாவது ருதித்த காலத்திற் சாப்பிடுவதாம். கால யுணவை இன்று கால லீந்து நாழிகைக்கும் நாளைக்கால எட்டு நாழிகைக்கும், மறுநாட்கால பத்துநாழிகைக்கும், இவ்வாறு மாறப்பட்ட நேரங்களில் அருந்துதல் கூடாது. இனிச்செயல்களொத்த

லாவதி மனமொழி மெய்களாற்செய்யுந் தொழில்களை அவை வருந்துவதற்கு முன்னே யொழிதல். எந்தக்காரியத்திலும் தன் சக்திக்கு மேற்பட்டு உணழத்தல் உடம்பிற்குக் கெடுதியை உண்டாக்கும். நோய்க்கு முக்கிய காரணமாயிருப்பது நாமுண்ணும் உணவையாம்.

*மருத்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருத்தியதற்றது போற்றி யுணின்.

ஒருவன் முன் உண்டது ஜீரணித்தாயிற்று என்பதைக் குறிக்காற் நெளியவயிற்று பின் உண்ணுவானாயின், அவன் யாக்கைக்கு மருந்தென்று வேறு வேண்டியதில்லை. உண்ட உணவு அற்றதற்கு ஜீரணித்ததற்கு அறிகுறியாவது உடம்பு பலங்குன்றுதல், வயிற்றில் நெருப்பு பெரிவது போலிருத்தல் முதலியன.

பெறுதற்கரிய மாணுடதேகம் பெற்றானொருவன் அவ்வுடம்மை நெடுங்காலம் கொண்டு செலுத்த விரும்புவானாயின் முன் உண்ட உணவு அற்றதறிந்து பின் உண்ணும் உணவை அளவோடருந்தல் வேண்டும். இதனுள்ளே

*அற்ற ளவறித்தண்க அஃதுடம்பு பெற்றான் நெடியுக்குமாறு.

எனப்பணித்தார் அறிவானுன்ற பெரியாரும். உணவு கொள்ளும்போது ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடான உணவுகளைக் கொள்ளுதல்கடாது. தேனும் நெய்யும் தம்முள் ஒத்து நஞ்சாதல் காண்க. உண்ணும்பதார்த்தங்களின் குணகுணங்களை அறியாது மனம் பட்டவாற்றிற் 2 அறுப்பின் அதனுனே நோய்யுமாமானமும் வருதலின் ஒவ்வொன்றின் குணகுணத்தை நன்றாய்க்கடைப்பிடித்தறிந்து உண்ணல்வேண்டும்.

*அற்றதறிந்து ஈடைப்பிடித்துமாறல்லதுய்க் தவாப் பசித்து.

என்ற நாயனார் வாக்கை உற்று நோக்குக.

*மாறுபாடில்லாத வுண்டமுறுத்துண்ணின் ஊறுபாடில்லே உயிர்க்கு.

2 துய்ப்பின் = உண்டால்.

என்றபடி முன்சொல்லப்பட்ட மூவகைமாறு கோளுயில்லாத உணவைத் தன்னுள்ளம் வேண்டிய அளவோடல்லாமல் பிணிவரா அளவில் ஒருவன் உண்பானாயின் அவனுக்குப் பிணிவராது.

உண்ணக்கூடிய அளவிற்குச் சிறிதுகுறைய உண்டலே நல்லது. பெருந்தினை தீன்பதுமாகாது. சிலர் மாடுமுதலிய மிருகங்கள் இரை பெடுப்பதுபோல் அளவுகடந்த உணவு அருந்துகிறார்கள்.

*இழிவறிந்துண்பான் கண் இன்பம்போல் பிற்கும் கழிபே ரிரையாண்கண் நோய்

என்றபடி அன்னார் மாட்டு நோய் குடிசென்றிருக்குமென்பதற் கையமில்லை.

*தீயன வின்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணில் நோயன வின்றிப் படும்;

என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் திருவாய்மலர்ந்தருளியாங்கு தனக்கு வேண்டிய உணவை வேண்டியகாலத்தில் வயிற்றுத்தீயனவுக்குமேல் ஒருவன் உண்பானாயின் அவனிடத்து நோய்களும் அவனுக்கு மேலதிகமாய்வளரும். இதுகாறும் நோயின் இயல்பும், அதன்காரணங்களும், அதைத்தடுப்பதற்கேற்ற மார்க்கங்களும் இவையென உரைத்தோம். இனிநம் காப்பைக் கடந்து நோய்வந்துற்றதாயின், அப்பொழுது செய்யவேண்டிவை யென்று கூறுவோம்.

நோயைத்தீர்க்கு முபாயமே மருத்துவமெனப்படும். நோயுற்றதறிந்த வுடனேயே மருத்துவ மூலிற்றேர்த்த ஒருவனைக் கொண்டு அதற்குத்தக்க சிகிச்சைசெய்தல் வேண்டும். நோய்க்குச் சிகிச்சைசெய்வான் தேர்த்தெடுக்கப்பட்ட வைத்தியன்.

*நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி யதுதணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல் வேண்டும். அன்றியும்,—

* உற்றானவரும் பிணியினவங் காலமும்
கற்றான் கருகிச் செயல்
வேண்டுவ தவசியும்.

* உற்றவன் தீர்ப்பான் மருத்துழைச் செல்வானென்
றப்பானுற் கூற்றே மருந்து.

என்றபடி பிணிக்கு மருந்தாவது, நோய்
உற்றவன், அகனைத்தீர்க்கும் மருத்துவன்,
அவனுக்குக் கருவியாகிய மருந்து, மருத்துவன்
சொல்லிப்படி மருந்துகளைச் செய்பவன் என்று
சொல்லப்பட்ட நான்கு பகுதியை உடைய
நான்கு திறத்தது. அவற்றுள் உற்றவன் வகை
நான்காவன:—பொருளுடைமை, மருத்துவன்
வழிகிறந்ல், நோய்கிலை யுரைத்தல் வன்மை,
மருத்துத் துன்பம்பொறுத்தலெனவிலை, தீர்
ப்பான் வகைநான்காவன:—பலபிணிநோய் காண்
டற்கஞ்சாமை, ஆசிரியனை வழிபட்டோதிய கல்
வியு துண்ணிறவு முடைமை, பலகாலுந் தீர்த்
துவருதல், மனமொழிமெய்கள் தூயவாதலெ
னவிலை. மருந்தின்வகைநான்காவன:—பலபிணி
கட்டு மேற்றல், சுவை வீரியம் விளைவாற்றல்

களான் மேம்படுதல், எளிதினெய்தப்படுதல்
யகுதியோடு பொருந்துத லெனவிலை. இயற்
துவான் வகை நான்காவன, ³ஆதான் மாட்
டன் புடைமை, மனமொழிமெய்கள் தூயவா
தல், சொல்லியன அவ்வாறே செய்தல்வன்மை.
அறிவுடைமையென விலை. இவை யெல்லாங்
கூடிய வழியல்லாது பிணி தீராமையின் மரு
ந்து என்பதற்கு இவை இன்றியமையாது வே
ண்டப்படுவனவாம். ஆயுள்வேத முடையார்
இவை கால்களாக நடக்கு மென்பது பற்றிப்
பாதம் என்றும் இவை மாறுபட்டவழிச் சாத்
தியுமும் முதிர்ந்து அசாத்திய மென்றுங் கூறு
வர்.

டி. எஸ். தியாகராஜஞானியார்.

N. B. இவ்வியாசம் திருவள்ளுவர் திருவாய்
மலர்ந்தருளித் திருக்குறளின் மருந்து என்னும் அதி
காரத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது.

* திருக்குறள்.

3. ஆதான்=கோடானி.

விவேகசிந்தாமணி கையொப்பக்காரர்களுக்கறிக்கை.

நமது கையொப்பக்காரர்களி லினேகர் இன்னமும் அவர்களது சந்தாபாக்கியைச் செலுத்
தாதுவைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் இந்தமாதக்கடைசிக்குள் கையொப்ப பாக்கியை
யனுப்பாவிடில் அடுத்த சஞ்சிகை இவர்களுக்கு V. P. P.—மூலமாயனுப்பப்படுமென்பதை
யறியவேண்டியது. மூன்றுமாசத்துக்குமேல் சந்தா பாக்கியிருந்தால் அது V. P. P. மூலமாய்
வருவசெய்யப்படுமென்று இதனால் எல்லாருக்கும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

—அ. ப. ஏஜன்ஸி காரியதரிசி.